

Az Idők Jelei

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

2003/1.

Az Idők Jelei

<u>megújulás és reformáció</u>	
A keresztény családi élet II. rész	2
<u>evangelizáció</u>	
Emberhalászat III. rész	5
<u>az ige mellett</u>	
Az intés képessége	8
A Biblia értelmezéséről és értelmezhetőségéről	10
<u>a bizonyágtételek tárházából</u>	
Tudakozzátok az írásokat!	12
<u>az idők jelei</u>	
Róma keresett, Róma döntött	14
<u>tapasztalat</u>	
A kecskeméti gyülekezeti ház vásárlásának tapasztalatai	16
<u>1%-os felajánlás</u>	
Köszönetnyilvánítás	17
<u>tapasztalat</u>	
„...és meglátogattatok”	18
<u>könyvkiadás</u>	
Tájékoztató	18
<u>gyász</u>	
Czeglédi Attila emlékére	19
<u>könyvajánló</u>	
Isten, ki vagy?	21
<u>túraajánlat</u>	
Egynapos túrák az Alpokban	21
<u>gyermekeknek</u>	
Ellen White gyermekkoráról	22
<u>hírek</u>	
Nyílt levél	23
Keresztség, esküvő, halálozás	24

„Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja Őt...” (Jel. 1,7)

A keresztény családi élet

II. rész – Hibák és tanácsok

Az I. rész Az Idők Jelei 2002/9–10-es számában olvasható

Alapvető probléma, ha egyik vagy mindkét fél rá akarja kényszeríteni akaratát a másikra, le akarja rombolni a másik egyéniségét.

Az akarat kényszerítése sokszor zsarolássá fajul. („Csak akkor leszek ilyen meg ilyen hozzád, ha ilyen és olyan leszel, ha ezt vagy azt megteszed.”) Ez oktalanság és súlyos bűn, mert az ilyen ember a másik lelki ismerete felett akar uralkodni, amit még Isten sem tesz. Az eredmény súlyos idegi-lelki károsodás, és végül a testi egészség megromlása lehet.

Jézus azért imádkozott, hogy mi emberek úgy legyünk egyek egymással, ahogyan a Szentháromság személyei egyek:

„És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig Tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a Te nevedben, akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!” (Jn. 17,11)

Erről pedig a következőket olvassuk: „A Krisztus és tanítványai között fennálló egység nem pusztítja el sem Krisztus, sem a tanítványok egyéniségét. Szándékuk, elméjük, jellemük egy, de személyiségük nem. Isten és Krisztus is így egyek.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek VIII.*, Nélkülözhetetlen tudás c. fejezet)

Határozott figyelmeztetést kaptunk erre nézve: „Miközben igyekeztek egyé válni, vigyázzatok, hogy egyikőtök se veszítse el saját egyéniségét. Mindig az Úrtól kell megkérdeznetek: Mi a helyes? Mi a helytelen? Hogyan tölthetem be legjobban a rendeltetésemet?” (Ellen G. White: *Adventista otthon*)

Egy testvérnőnek ezt írta Ellen White: „(Férjed) nem tudja, hogyan kell bánni egy feleséggel... Veszélyes lenne számodra, ha ismét az ő diktatúrája alá helyeznéd magad.” (148. sz. levél, 1908)

Ugyancsak a Bizonyságtételekben olvassuk: „Sok férj gyakran visszaél e szavakkal: »Ti asszonyok, engedelmesskedjetek...« Ha azonban tovább olvassuk e figyelmeztetést, akkor látjuk, hogy így végződik: »...mint illik az Úrban.«”

Valóban van teremtésbeli, alkati különbség férfi és nő között: Isten a férfit teremtette inkább vezetésre, kezdeményezésre, a nő lelki alkatának viszont jobban megfelel, hogy körültekintő gondoskodásával és szeretetével támasza legyen férjének, ő maga pedig támaszt nyerjen férjében az élet küzdelmeihez. Ezért Isten a férjet szánta a család fejének, a szó nemes értelmében. Csak a bűn torzította ezt a különböző feladatokra rendeltséget az akaratok harcává, hatalmi versengéssé („...és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik rajtad” – 1Móz. 3,16/b).

A férj nem azáltal válik „fő”-vé, hogy parancsol. Akkor tölti be hivatását felelősséggel, akkor válik „első”-vé, ha tud szolgálni, ha tud igazán adni és szeretni, amiként Krisztus szereti egyházát. Aki így szereti feleségét, az természetes viszonzásként nyeri el felesége szeretetét és engedelmisségét.

Gondolkodjunk el a következő idézetek igazságán, és szívleljük meg őket:

„A házaseset folyamán néha a férfi és a nő úgy viselkedik, mint a neveletlen, elrontott gyermek. A férfi így akarja, a feleség pedig úgy, s egyik sem hajlandó engedelmeskedni a másiknak. Ha ez sokáig így megy tovább, akkor a következmény csak boldogtalanság lehet.

Mind a férjnek, mind pedig a feleségnek készségesnek kell mutatkoznia az egymás iránti engedelmisségre, hiszen nincs kilátás a tartós boldogságra ott, ahol a házaspár úgy cselekszenek, amint szeszélyeik diktálják.”

„Egyikőtök se törekedjék uralkodásra! Ebben a tekintetben az Úr elénk tárta az irányadó elvet. A férj szeresse gyöngéden a feleségét, ahogyan Krisztus gondját viseli az egyháznak. A feleség pedig tisztelje és szeresse férjét.

Testvérem, ne feledd, hogy feleséged férjül fogadott el téged, azaz nem azért, hogy uralkodj rajta, hanem hogy a segítségére légy. Soha ne vezess be parancsuraltmat! Ne használd fel erős akaratodat, hogy kívánságaid teljesítésére kényszerítsd feleségedet. Ne feledd, hogy neki is van akarata, ő is kedve szerint szeretne tenni, ugyanúgy, mint te.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 64. o.; *Bizonyságtételek VII.*, 24–25. o.)

Végül röviden szólni kell a házasság néhány tipikus hibájáról vagy hiánybetegségéről, illetve azok orvoslásának módjáról:

a) Igen súlyos hiba, ha az óhatatlanul előforduló kisebb vagy nagyobb nézeteltéréseket nem rendezik el a házastársak egymás között igaz, keresztény módon. Érzékeny szeretetkapcsolatról van szó, amelyet nagyon lealacsonyít, ha az válik szokássá, hogy csak túllépnek az ilyen dolgokon, bocsánatkérés és megbocsátás, teljes szívbeli megbékélés nélkül. A házasságban különösen fontos az igei intelem betartása: „*A nap le ne menjen a ti haragotokon!*” (Ef. 4,24) Ezt ki is kell fejezni, alázatos, egyenes bocsánatkéréssel, és szívből jövő, krisztusi megbocsátással.

b) Ugyancsak nagy és gyakori hiba az elismerés elmulasztása egymás iránt, ezzel szemben viszont az állandó szemrehányás, hibáztatás, a hibák folytonos emlegetése. Gyakran hangzik a keserű panasz: „A jót nem értékeled, akármennyit dolgozok, gürcölök érted, de ha egy kis hibát követek el, rögtön hibáztatasz, és szemrehányást teszel.”

Máté 7,12 aranszabályként érvényesüljön a házastársak között: „*Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal, mert ez a törvény és a próféták.*” Ahelyett, hogy kifogásokat keresnénk egymásban, keressük és vegyük észre inkább a jót, a dicséretre méltót, és ezt fejezzük is ki, ismerjük el. „Inkább igyekezzék minden házastárs a jót észrevenni társában, mint a hibákat.” „Ha a feleség látja, hogy férje értékeli és fontos számára – nemcsak azért, mert hasznos a házban, és kényelmessé teszi otthonát, hanem azért is, mert lényének része –, akkor önként viszonzza szeretetét.” (Ellen G. White: *Adventista otthon; Erkölcsei tisztaság*)

A szemrehányás legcsúnyább formája, amikor magával a társsal szembeni elégedetlenséget fejezik ki a legmélyebben sértő módon: a másik képzettségének hiányát, alacsonyabb keresetét, családját stb. emlegetik megvetéssel. Ez olyan megalázása a másiknak, amit hívő házasfelek soha ne engedjenek meg maguknak, ha pedig mégis előfordult, a legőszintébb megbánással kérjenek érte bocsánatot.

Ha szükséges feltárni valamilyen kijavítandó hibát, ezt alkalmas módon és időben, segítő szeretettel tegyük, s ne vádként, szidalmazásként hangozzék.

c) Sokan semmi gondot nem fordítanak otthonukban a kedves, udvarias beszédre és a figyelmességek gyakorlására. Mélyen igazak és megszívlelendők a következő tanácsok:

„Otthoni beszédünk, szavaink stílusa, hanghordozása legyen mindig kedvességgel, jóakarattal telített, megbecsülés és szeretet áradjon belőle. Azok között, akik megszokják az ilyen társalgást, akkor sem alakul ki harag, szemrehányás vagy veszekedés, ha előfordul is valami nézetkülönbség, mert vigyáznak, hogy ne bántásuk meg egymást. Legyen látható a szeretet az élet minden megnyilvánulásában, sőt még az arckifejezés-

ben és a hanghordozásban is!” (Ellen G. White: *Adventista otthon*) Akik szeretik egymást, azok fontosnak tartják, hogy különböző alkalmakkor örömet, meglepetést szerezzenek egymásnak. Nem szükséges nagy dolgokat vásárolni ehhez, hisz a nagyobb dolgok megvásárlását tanácsos is előre megbeszélni. „A kicsiny figyelmességek, a sok apró kedvesség és a jó modor gyakorlása munkálja végeredményben az élet boldogságát. A kedvesség hiánya, a szerető szavak vagy bátorító megjegyzések elhanyagolása okozza azt a sok kellemetlenséget, amelyek következtében tönkremehet a házasság.” (Ellen G. White: *Adventista otthon*)

d) Sokszor hiányzik az önuralom és az otthon kellő megbecsülése ahhoz, hogy a munkahelyi gondokat, idegességet ne vigyük haza, illetve az otthon lévő házastárs ne fogadja a munkából hazaérkezőt aggodalmaskodással, idegességgel, panaszokkal. Erre vonatkozóan is szükséges a tanácsok elfogadása:

„Hagyd az üzleti ügyeket és kellemetlen gondolatokat ott, ahol kilépsz a munkahelyedről. Kedves arccal, gyengéd, szerető és együttérző szívvel közeledj családod felé.” „Azt is megmutatták nekem, hogy gyakran a feleség követ el hibákat. Nem igyekszik minden erejével megfékezni indulatait, és boldoggá tenni a családi otthont. A férj sokszor fáradtan és gondterhelten tér haza munkájából, s vidám, bátorító szavak helyett felhős homlokot talál. Ő is ember, s lassan elhidegül feleségétől, nem szeret otthon időzni, útja elsötétül, bátorsága elpusztul.” (Ellen G. White: *Adventista otthon; Biztonságtételek I.*)

e) A házaselet harmóniája azért is hiányzik és van helyette kiábrándultság és bűn, mert egyesek önző és mértéktelen élvezetté akarják tenni azt, amit Isten a tiszta, önzetlen házastársi szeretet kifejezésére adott. Az Írás határozottan kimondja: „*Tisztességes pedig minden tekintetben... a szeplőtlen házasság.*” (Zsid. 13,4) Az igaz szeretet ápolása, létezése nélkül viszont a házaselet megalázó, visszataszító egyik vagy másik félnek, és mindkettőjük számára testet-lelket romboló. Éppen ezért a házasság minden problémája kihat a házaseletre. A házastársak kívánjanak igaz szeretetet adni és kifejezni is azt, s ezáltal megnyerni a másik szeretetét. Ezt gyakorolják minden vonatkozásban, és akkor házaseletük is megszentelt és boldog lesz. Erre figyelmeztetnek a következő tanácsok:

„(Egyesek) úgy gondolkodnak, hogy a házasság leple alatt, annak ürügyén minden szenvedélyük is szentesítve van. Még olyan férfiak és nők is, akik hívőknek vallják magukat, gyakran szabad folyást engednek bűnös szenvedélyeiknek, és nem gondolnak arra, hogy Isten számon kéri majd tőlük életerejük elpazarlását, amelynek következtében egész életük és idegrendszerük megromlott...”

Bárcsak meg tudnám értetni mindenkivel, hogy kötelesek megőrizni testi és szellemi erejüket a legjobb állapotban, hogy így szolgálhassák Alkotójukat. Megvetendő és aljas szenvedélyek éppúgy léteznek a házasságon belül, mint a házasságon kívül. Az az ágyasház,

ahol angyalok tartózkodnának, szentségtelenné válik a szentségtelen cselekedetek következtében.” (Ellen G. White: *Adventista otthon*)

f) Hiba, ha az egyik fél magába zárkózó, és kárhóztatja házastársa szülei, rokonai, barátai, hittestvérei iránti barátságának ápolását és vendégszeretetét, illetve ezekben egyáltalán nem hajlandó részt venni. A szülők-höz való viszony a házasság mögé kerül sorrendben az Ige jó rendje szerint (1Móz. 2,24), de a szülők iránti szeretet és tisztelet ápolása továbbra is kötelező. A kereszténység sokak szolgálatát, nyíltszívű barátkozó készséget is jelent. Akiből ez a tulajdonság hiányzik, örüljön, ha a házastársában megvan, és segítségével ő is legyen szívélyes, barátságos, vendégszerető kereszténnyé. Tegyük ezt egyforma mértékben mindkét fél szülei, rokonai, barátai iránt. Emellett tartsák meg józan mértékkel az otthon belső, meghitt körét. Legyenek időszakok, amikor csak a belső családi közösséget ápolják. Békés megbeszéléssel alakítsák ki ennek a jó rendjét.

Fontos viszont a következő tanács megfogadása: „Némelyek, bár jó kereszténynek vallják magukat, a szomszédoknak panaszkodnak az otthoni nehézségekről. Úgy tárják fel sérelmeiket, hogy szomszédaiktól valóságos részvétet várnak. Ez azonban nagy hiba! Nem kell az ismerősök fülébe zúdítani keserveinket, különösen akkor nem, ha a bajok csak vélt nehézségekből, jellemgyengeségekből és hirtelenkedő magatartásból erednek. Azok, akik elmennek másokhoz, s elmondják magánéletük panaszait, jobban tennék, ha otthon maradnának imádkozni; ha leraknák helytelen indulataikat az Úr lábához, és ráesnének a Sziklára, összeszereződve és meghalva az »én«-nek, hogy Isten tisztessegre szolgáló eszközökké alakíthassa át őket.” (Ellen G. White: *Adventista otthon*)

g) Szükséges mindkét fél részéről a szorgalom, a felelősségtudat a család anyagi szükségleteinek előteremtésében, továbbá az otthon rendje, tisztasága, csinosága kialakításában és megőrzésében. Szeretettel egészítsék ki egymás hiányosságait, békés jóakarattal osztozzanak a feladatokon.

h) Gyakran problémát okoz az anyagiak miatti túlzott aggodalmaskodás, vagy a túlzott költsékezés bármelyik fél részéről. Úgyszintén a fölösleges anyagi célkitűzések miatti megterhelés.

A következő komoly intések megfogadásával sok hibát kiküszöbölhetünk ezen a téren. Egy testvérnőnek írta Ellen G. White: „Nincs meg benned a megelégedettség lelkülete. Teljesen lefoglalnak a saját bajaid: a beképzelt nyomorúság és szegénység jó előre elrémit. Meggyötörtnek, kifosztottnak, szenvedőnek érzed magadat, agyad mintha tűzben lángolna, a lelked pedig lehangozt. Nem táplálsz az Isten iránti szeretetet és hálaadást mindazokért az ajándékokért, amelyeket mennyei Atyád adott neked. Mindig csak az élet kellemetlen oldalát látod. Valami földi téboly vesz körül téged, mint sűrű és sötét felhő. Sátán ujjong örömeiben, mert ott is

bajt és nyomorúságot lelsz, ahol pedig a béke és boldogság állna rendelkezésedre.”

Az ellenkező végletről viszont így olvasunk: „Túl sok gondot és terhet viszünk be otthonunkba, és csak nagyon kevés gyermeki egyszerűséget, békességet és boldogságot találunk... Sokaknak meg kell még tanulniuk, hogyan tehetik otthonukat vonzóvá, örömteljes hellyé, ahol szívesen tartózkodnak. A hátaltel szív, a jó-ságos tekintet sokkal értékesebb, mint a luxus és a vagyon. Az egyszerű dolgok miatt érzett megelégedett öröm boldoggá varázsolhatja az otthont, ha ott jelen van a szeretet.”

„Sok ember számára az egész élet merő kiábrándulás és gyötrelme, mert a szokásoknak való hódolás miatt fölösleges terheket hordoznak. Zaklatott elméjük állandóan azon gondolkodik, miként elégíthetik ki az óhajokat, amelyek a divat és büszkélkedés következtében keletkeznek...”

Sokkal jobb ügyet szolgálhatnának, ha Isten művének előrevitelére fordítanák a pénzt és a munkát, amelyet fölösleges dolgokra pazarolnak. Az emberek valósággal sóvárogják a fényűző életet, s feláldoznak érte mindent: pénzt, erőt, egészséget. Szánalmas a versengés, amikor egymást igyekeznek felülmúlni abban, melyikük tud drágábban öltözködni és költségesebb háztartást vezetni. A kedves szó – „otthon” – lealacsonyodott valami olyasmivé, ami nem jelent mást, mint egy épületet, amely telve van elegáns bútorokkal és cifraságokkal, az ott lakók pedig állandóan azon gyötrődnek, miként tehetnének eleget a divatnak.” (Ellen G. White: *Adventista otthon*)

FELHÍVÁS

Mélyen bánjuk meg Isten előtt azt a sok-sok bűnt, amelyet a házasságra vonatkozó bibliai rendelkezésekkel és a házassági fogadalommal szemben elkövettünk! Bánjuk meg, és rendezzük el egymással, utólag is. A házastársak beszéljék meg, és főként határozzák el Isten előtt, hogy a következőkben mindent megtesznek a házastársi szeretet, segítőtársi szolgálat és hűség gyakorlása érdekében. Határozzák el, hogy megtagadják önző kívánságaikat, szeszélyeiket, s engedelmeskedni akarnak az Ige minden rendelkezésének és a Bizonyágtételek minden tanácsának. Kérjék Istent komoly, kitartó imával, amíg csak elérik a győzelmet, hogy segítsen a szokássá rögzített hibák kiküszöbölésében; adjon nekik az Ő Lelkéből, szeretetéből. Akik ezt igazán megteszik, azoknak szól az ígélet: „Férfiak és nők elérhetik az isteni eszményt, ha a Megváltót segítőtül fogadják. Amit nem képes az emberi bölcsesség elvégezni, azt elvégzi az Ő kegyelme azokért, akik magukat szeretetteljes bizalommal átadják neki. Gondviselése egyesítheti őket olyan kötelékkel, amely a mennyből származik. Szeretetük nem csak hízelgő szavak kicseréléséből fog állni. Az ég szövőszéke finomabb anyaggal dolgozik, munkájának eredménye mégis erősebb minden földi szövetenél. Minden próbát kibír, és a viselésben tartósnak bizonyul.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 216. o.)

Emberhalászat III.

Renate Noack:

Hogyan találjak időt a személyes evangelizációra?*

A SZEMÉLYES EVANGELIZÁCIÓ IDŐT IGÉNYEL

Volt-e már valaha olyan váratlanul akadt szabad idő, amely a gondolataidban ezzel a felirattal lett volna ellátva: *„Kizárólag az evangélium hirdetésére.”* Nekem még nem. Mindig ott van egy seereg munka, amit éppen abban az időben kellene elvégezniem.

Csaknem minden ismerősöm, barátom arról panaszkodik, hogy állandóan nyomasztja a tudat: nincs ideje, nincs idő mindazt elvégezni, amit pedig feltétlenül meg kellene tenni.

Csaknem minden ismerősöm, barátom arról panaszkodik, hogy állandóan nyomasztja a tudat: nincs ideje, nincs idő mindazt elvégezni, amit pedig feltétlenül meg kellene tenni.

Elünk-e mi magunk még egyáltalán, vagy csak az élet kényszerít bennünket a létezésre? Gyakran nem tudunk már úrrá lenni munkánkon, hanem a munka uralkodik rajtunk. A tudatunkhoz még el sem jutott, s már magával is sodort, el is ragadott a múlt idő rohanó árja.

Mivel állandó stresszben élünk és kínos időhiányban szenvedünk, az Isten által ránk osztott minden feladat is csak tehernek tűnik. Mialatt a mindennapi élet követelményei és saját kívánságaink ellenállhatatlanul kikényszerítik a maguk jogait, Istenünk kinyújtott kezét észre sem vesszük: kérését háttérbe szorítjuk, mert Ő nem kényszerít, hanem csak szeretettel kérdezi: *„Kit küldjek el, ki megy el nékünk?”* (Ésa 6,8)

Miért kér bennünket Isten személyes evangelizációra? Nem lát-

ja, hogy az időhiány már úgyszólván tragikusan sújt bennünket? Nem tudná az evangéliumot egyszerűbben és időtakarékosabban hirdetni, például az égboltra vetíthetne egy-egy Biblia-órát minden este hétkor, amit mindenki olvashatna és megérthetne...

Nem, Isten nemcsak elméleti ismeretekre akar elvezetni, hanem azt szeretné, hogy az ember tapasztalja, mi a szeretet – és ez csak személyes kapcsolat által lehetséges. Ezért jött Jézus is értünk a Földre. Meg akarta mutatni nekünk, hogy mi a szeretet, és azt akarta, hogy mi is megtapasztaljuk. Ez pedig kizárólag találkozás útján történhet. Tanítványai így tudtak maguk is szeretetet tanulni. Isten szeretete nem talált más lehetőséget, csak élőlény által tudott megnyilatkozni. Isten igazi, mély boldogságot akar ajándékozni nekünk, és ezt csak úgy tapasztalhatjuk meg, ha szeretetet fogadunk el és adunk mi is tovább. Ezért hívott el Isten bennünket munkatársaiul a világ megmentésére. „Sokan, akik Krisztus nevét hordozzák, elfelejtették, hogy a keresztyéneknek Krisztust kell bemutatniuk. Aki nem munkálkodik szeretettel és odaadással felebarátja javáért – családjában, környezetében és a gyülekezetben, illetve mindig ott, ahol éppen van –, az nem keresztyén, bármilyen hitet vall is.” (Ellen G. White)

Mennyi időt igényel a személyes evangelizáció?

Nagy különbség van aközött, hogy általánosságban „bemutatom” Krisztust (beszélek róla), vagy pedig egy embert Krisztushoz akarok vezetni. A bizonyágtevésre – arra, hogy másoknak beszélünk Jézusról, elmondjuk, hogy ismerjük Őt, szeretjük, és hiszünk Benne – a nap folyamán többé-kevésbé gyakran sor kerül aszerint, mennyi alkalmunk van erre, és mennyi bátorságot, szeretetet kérünk ehhez Istentől. Beszélhetek Jézusról otthon, munka közben, útközben, szabadidőben, mindig, amikor csak emberekkel összetalálkozom. Az ilyen bizonyágtevésnél nem annyira az időhiány a probléma, hanem az én emberektől való félelmem vagy tehetetlenségem abban a vonatkozásban, hogy az evangéliumot és saját, Jézussal szerzett tapasztalataimat fesztelenül, érthető szavakkal tudom-e kifejezésre juttatni.

Ahhoz viszont, hogy egy embert Jézushoz vezessünk, időre van szükség, néha nagyon sok időre és türelemre. Isten szeretetét megfoghatóvá, megragadhatóvá tenni – ez időt követel.

Néhány évvel ezelőtt megismertünk egy fiatalasszonyt, aki személyes problémák miatt igen nehéz helyzetben volt. Isten szeretetét és létezését kétségbe vonta. Megpróbáltuk Jézushoz közelebb

* Részlet az Advent Kiadó, Hamburg kiadásában megjelent könyvből.

vinni, de nem értette az evangéliumot. Mégis bizonyosak voltunk abban, hogy Isten küldte őt hozzánk, és elkezdődött barátságunk hosszabb időszaka. Meghívtuk magunkhoz, kirándulásra vittük, hosszú, gyakran éjszakába nyúló beszélgetéseket folytattunk vele, egyszer közösen töltöttük el a szabadságunkat. Levelek, telefonbeszélgetések jöttek még mindehhez.

Egészen lassan kezdett növekedni bizalma a mennyei Atya iránt. Isten Igéjének magva mégis a szívébe jutott, és ma Jézust személyes Megváltójának vallja. Több mint három év telt el a megismerkedésünktől kezdve, míg eljutottunk idáig.

Néha teljesen más a helyzet. Isten hozzánk vezet embereket, akiknek a szíve már „előkészített”, nekünk csak a „küszöbön” kell átsegítenünk.

Egy egyetemista lány hónapokon át rendszeresen, minden reggel olvasott a Bibliából egy hívő diáktársával együtt. Nem tudta azonban elhinni, hogy Isten élő, létező valóság. Imádkoztunk érte, és sokat beszélgettünk vele, de nem tudott hinni. Egy este olyan kétségbeesett volt emiatt, hogy mind Isten szavának, mind nekünk egyszer és mindenkorra hátat akart fordítani. Férjem ezt mondta neki: „Nem sokat tehetsz azért, hogy Istent megismerd, de ellene sokat. Nyisd meg a szívedet teljesen, számolj fel minden akadályt, gátat, és ne zárd el magad az Ő munkálkodása elől.” Egy héttel később átélhettük, miként nyilatkozta ki magát neki Isten. Egyetlen éjszaka megnyitotta szemét és szívét a Szentlélek azoknak a bibliai igazságoknak a befogadására, amelyeket hónapokkal azelőtt olvasott, és felismerte Jézus Krisztust mint Megmentőjét. Nem sokkal később – intenzív előkészület után, közös Biblia-tanulmányozás és könyörgések nyomán – megkeresztelkedett.

Lehet az ilyen folyamat rövidebb vagy hosszabb időszak, de a

személyes evangelizációhoz mindenképpen időre van szükséged.

Idő kell:

- a) megismerni az embereket,
- b) közösséget tartani fenn velük (beszélgetések, Biblia-tanulmányozás),
- c) adott esetekben tetterősen segíteni gyakorlati ügyekben,
- d) imádkozni értük,
- e) saját, Istennel való személyes kapcsolatodat elmélyíteni imában és az Ige tanulmányozása által,
- f) kiképezni magadat a személyes evangelizációra,
- g) kicserélni testvéreiddel a tapasztalatokat.

HA IGAZÁN KERESZTÉNNYÉ LESZEK, IDŐT KELL TALÁLNOM

Hogyan szerezzek időt a személyes evangelizációhoz? A következő ige ezt mondja Istenről: „*Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem mindnyájunkért odaadta, mi módon ne adna vele együtt mindent minékünk?*” (Róm 8,32) Talán még időt is? Igen, meg vagyok győződve erről! Szeretném elmondani neked, hogy miért, de ezt csak akkor érted meg és fogod tapasztalni magad is, ha készséges vagy egyszer egészen másképpen gondolkodni, mint ahogy általában szokásos.

Érvényesítsd azt a jogodat, hogy elgondolkodj magadról és az életedről!

Nem emberhez méltatlan dolog-e, hogy sokan olyan hanyagul viszonyulnak ehhez a joghoz? Hagyják, hogy elrabolja tőlük a hétköznapiok hajszája, az élvezetek, a szórakozás szenvedélye, amelyek nem hagynak nyugtot, elvegyék tőlük más emberek, akik éppoly kevésbé akarnak elgondolkodni az életükről. Egyáltalán nincsenek kivéve e kísértés hatalma alól a keresztények sem.

Talán évek óta bekötött szemmel jársz. Állj meg, és kérdezd meg magadtól tudatosan: Miért

élek tulajdonképpen? Milyen cél felé haladok? Távol kell tartanod magad minden nyüzsgéstől, hogy ezt tisztán átgondold. Jó lenne erre egy egész hetet fordítani, mint egy szabadságidőként.

Kérdezd meg magadat: Elfogadtam Jézust hitben? Van-e bizonyosságom a megbocsátásról és az örök életről? Központja lett-e az életemnek Jézus Krisztus?

Krisztussal új élet kezdődik

Nem sok értelme van az időproblémáról beszélni, amíg nem világos előtted, vajon valóságosan Isten gyermekévé lettél-e? Miért? Mert életed Krisztus által egészen más alapot, tökéletesen más tartalmat kapott. Többé nem az önzés uralkodik rajtad, benned, hanem Jézus Krisztus lett szemléleted közepontja, cselekedeteid irányítója. Ebből következik a megváltozás életed minden területén, amint Pál mondja: „*Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, imé, újjá lett minden.*” (2Kor 5,17) Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy időtudatunk, időbeosztásunk, az egész „időfelfogásunk” megváltozik.

Krisztus új szemléletet ad nekünk

Aki elhatározza és hozzálát, hogy több rendet visz időbeosztásába, annak mindenekelőtt világos elképzelésre van szüksége, hogy mit is akar tulajdonképpen. Egy „képet” kell erről kialakítania magában. Akinek homályos, ködös képe van feladatáról, céljáról, az nem tesz semmit, vagy sokat habozik, és sok értékes időt elveszít.

Isten gyermekeinek biztos elképzelésük lehet feladatukról: „*Kövess engem!*” – hív Krisztus mindannyiunkat (Mát 9,9). „*Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő is járt.*” (1Ján 2,6) „*Amiként engem küldött az Atya, én is akképpen küldelek titeket.*” (Ján 20,21) „*Elmenvén azért, tegyetek ta-*

nítványokká minden népeket.” (Mát 28,19) A személyes evangelizáció nem egy csapat önkéntes feladata, hanem Jézus világos utasítása, útmutatása minden tanítványa számára. A keresztyén embernek nem homályos elképzelése van Isten akaratáról, ha ahhoz a mintához szabja magát, amelyet Isten Igéje és Jézus példaadása tár elé.

Krisztus új célt állít elének

„Keressétek először Isten országát és annak igazságát, és ezek mind megadatnak néktek.” (Mát 6,33) Vajon Jézusnak ez az útmutatása életünk gyakorlati valósága? Akkor sok szokásos emberi cél lényegtelené válik számunkra, mert tekintetünk új célra irányul. Felismerjük, mi az, ami igazán szükséges. „Szükségesebb számunkra, mint a kenyér és minden jó adomány, hogy Te, Úr Jézus Krisztus, a mi utunkon mindig útítársunk légy.” (G. Friezsché)

Szükséges, hogy gyakori, elcsendesedő közösségünk legyen Istennel az ima és az Ő igéje által.

Szükséges, hogy közösséget ápoljunk felebarátainkkal, családdunkkal, gyülekezetünkkel, szomszédainkkal, munkatársainkkal, hogy nekik Krisztusról szóljunk, és cselekedeteinkkel bemutassuk, milyen is Ő.

Szükséges, hogy hivatásunkat felelősségteljesen válasszuk meg, és embertársaink javára gyakoroljuk.

Szükséges, hogy kipihenjük magunkat, „Istenben elrejtve”, nap sugaras mezőkön, erdőben, zenében, barátainkkal és hozzátartozóinkkal folytatott beszélgetésekben, és mély, nyugodt alvásban. Ezek mind igazán szükséges dolgok. Krisztusban, Krisztusért fontosak, és ami fontos nekünk, arra időnk is lesz.

Krisztus időt ajándékoz nekünk

„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van.” (Ján 3,36) Tudatára ébred-

tél már egyszer, mit jelent ez a valóságban? Örök életed van!

Amíg normál körülmények között, itt a világon 60–80 bizonytalan év áll rendelkezésedre, Krisztus által most már egy örökkévalóság áll előtted, ami soha véget nem érő időt jelent.

Ez az új időtudat nem hoz-e magával érezhető következményeket számodra? Számolsz-e ténylegesen az örökkévalósággal, vagy megkísérelsz beleprézelni ebbe a rövid földi időszakba mindent, amit az élet felkínál?

Ez egészen gyakorlati kérdés. Megválaszolása azzal a következménnyel járhat számodra, hogy egyszerre csak várni tudsz. Például: nem fontos, hogy mindenáron saját házad legyen ezen a Földön, amelybe rengeteg időt fektetsz. Akárhogy van itt, lesz házunk az örökkévalóságban, melyet Krisztus készített nekünk (Ján 14,2–3). Nem fontos minden körülmények között karriert csinálnod, ezen a világon „magasra törnöd”, „valamire vinned” minden erőddel, szinte erőszakkal egy bizonyos célt elérned, ami felemészt – mert hiszen Istennél király leszel (Jel 1,6). Ha becsülettel megkérdezed magadtól, hogy mely kívánságaid és céljaid várhatnak a feltámadás napjáig, valószínűleg egy csapásra megszabadulsz egy sereg megterheléstől. Így több időd is lesz e világon, mert vannak dolgok, amelyek nem várhatnak. Ezek azok a szükségesek, amelyekről az előbbiekben szóltunk, amelyek életünk tulajdonképpeni feladatai.

Aki Krisztusban van, erőt takarít meg, és ezzel időt is

Energiád nem emésztődik fel félelem, bűnös hiábavalóságok és reménytelenség által. Aki Istennel él, nem használja el többé erejét gyanakvásra, bizalmatlanságra és bírálgatásra. Nem gyötri magát önmarcangolással és büntudattal. Nem veszít időt mérgelődéssel és békétlenséggel, vagy hosszú, ön-

igazoló beszédekkel, vádaskodással és bosszúval. Nem lopod az időt többé azzal, hogy rosszat gondolsz vagy beszélsz másokról. Nem élsz többé erőt elemésztő nyugtalanságban amiatt, hogy vajon eléggé elismernek-e téged mások, és mit gondolnak felőled. Nincsenek többé lelki megterhelésből eredő fejförgőseid és gyomorfájásaid, éjszakánként jobban alszol. Így szeretné Isten megkönnyíteni nekünk az életet, ha mi a Vele való naponkénti közösség örömét igényeljük.

Aki elfogadta Krisztust, erőttöbbletet kap

Ha megbízatásunkat saját erőnkől akarjuk betölteni, kudarcot vallunk. Sok keresztyén semmit sem tud a Szentlélek erejéről, vagy mindeddig nem fogadta el hitben. Aki a Szentlélekkel megkeresztelkedik, az soha nem ismert örömmel és erővel telítődik meg, amely készíti és hordozza őt az evangélium továbbadásában. A Szentlélek segít gondjainkat és terheinket Krisztusra bízni; munkálja bennünk a szeretet, az öröm, a békesség, a hit, a jóság, a szelídség és az önuralom új magatartását (Gal 5,22).

Hogyan nyerjük el a Szentlelket? Csak különleges kiválasztottak vagy méltó keresztyének számára van fenntartva? Nem, Isten azt akarja, hogy minden gyermeke beteljesedjen Szentlélekkel. Ő ajándékozta nekünk azt a tapasztalatot, hogy bűneinket Jézus által megbocsátja, és az Ő nevére megkereszteltetünk. Elnyerjük a Szentlelket, mert a hitbeli keresztségben Jézus tökéletes élete, halála, feltámadása és Isten dicsőségébe való beiktatása által megigazulunk Isten előtt.

Isten a Szentlélek személye által ezután bennünk lakozik (Ján 14,23). Bárcsak igazán felfoghatnánk ezt a csodát! „Az én erőm erőtlenség által végeztetik el.” (2Kor 12,9)

(Folytatjuk)

Az intés képessége

Gondolatok Róma 15,14-ről

Olvassuk el Róma 15,14-et!

Az *első kérdés* a vers elolvasása után az volt, honnan ez a magabiztosság Pál részéről, amivel kijelenti a római gyülekezetéről, hogy „magam is meg vagyok győződve tifelőletek”? Nem is járt még Rómában a levél írásakor! Az, hogy Isten Lelke ihlette a levél megfogalmazásában, egyértelmű. Az is bizonyos, amit a levél elején ír (1,8), hogy a gyülekezet hitének az egész világon híre van. Ám itt többet is állít, mert úgy írja, hogy „meg vagyok győződve én magam is tifelőletek” ezekről a tulajdonságokról és képességekről.

Amikor tovább olvastam a levelet, a 16. fejezetnél megnyugodtam, hogy nem csupán bók volt ez az apostol részéről, hanem igaz állítás. Az üdvözlésekben név szerint említi a gyülekezet tagjainak nagy részét, és olyan személyes ismeretségek tárulnak fel, amellyel talán még mai prédikátoraink közül is kevesen dicsekedhetnek, akik már évek óta gondoznak egy-egy gyülekezetet. Ott van közöttük Fébé, a kénkreabeli gyülekezetből, aki olyan sokakat pártfogolt, maga Pál apostol is részesülhetett e szolgálat gyümölcséből, amikor Fébé még nem Rómában élt. Priscillával és Akvilával közvetlen munkatársak voltak éveken át Korinthusban, a sátor szövésben és az evangéliumhirdetésben egyaránt. „Lakva ismerni meg az embert” – tartja a közmondás, Pál Akviláéknál lakott korinthusi tar-

tózkodása alatt. Igazi misszionáriusok voltak, a „pogányok minden gyülekezete hálás lehet nekik”, most is az ő házuknál van a római gyülekezet. Ott vannak Pál rokonai is, Héródion, Andronikus és Junia, akik közül kettővel egy ideig együtt is raboskodott Pál, a többi apostol előtt is jó hírnévnek örvendtek, s előbb voltak keresztények, mint ő. És sorolja tovább volt munkatársait, a megpróbáltatkat, akiket nagyra becsül és szeret hitükért, őszinteségükért, a próbákban való helytállásukért, kitarításukért. A „meg vagyok győződve magam is tifelőletek” – kijelentésnek valós tartalma volt.

A *második kérdés*, ami felvetődött bennem, hogy ha Pál így ismerte volna a mi gyülekezetünket, vagy a prédikatori karunkat, vajon írt volna-e ilyesmit rólunk? Mondana-e hasonlót rólunk az Úr, valamely ma élő választott eszközén keresztül, aki olyan személyesen is ismer bennünket, amint Pál ismerte a római gyülekezet tagjait? Hadd ne válaszoljak konkrét módon, mert a tények magukért beszélnek. Csak általánosságban írom le, hogy amikor Pál a Római levelet írta, az egyház a Jel. 2–3. szerinti efézusi kor első szakaszában volt, nem hagyták el még az első szeretetüket. Később kiestek ebből, ahogyan az adventmozgalom is átváltott „filadelfiából laodiceába” a Biblia jelképes nyelvezte szerint. Bizony nálunk sem működnek a dolgok, amelyeket az apostol itt felsorol. De legalább tudhatjuk, hova kell visszatér-

nünk. „Ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz...” – mondja Jézus, és az Úr bejövetelével ezek a képességek is föllevenednek. Írjuk le képlet formájában magunknak ezt a Biblia-verset, és kezdjük el elemezni.

Kezdjük a végénél, és kérdezzük meg: Működik-e nálunk a bibliai értelemben vett intés képessége vagy lelki ajándéka? Mert külön kell választanunk az intést az intéstől, az emberi erőlködést az Isten cselekvésétől.

Megnéztem az eredeti szövegben az *int* igét. Így hangzik: *nutheteo*, amely egy szóösszetétel a *núsz* (értelem) és *tithémi* (rakni, helyezni) szavakból. Odarakni, odahelyezni valamit a másik értelméhez, és ezzel jó belátásra bírni. Ott válik ketté a dolog, hogy nem mindegy, mit helyezünk a másik értelméhez.

A *tényeket*? Ehhez nem kell túl nagy képesség. Mindenki meg tudja tenni, sajnos gyakoroljuk is, hogy megmondjuk a magunkét – és az igazat mondjuk –, amikor a tényekkel szembesítjük a vétkezőt. „Ezt tetted, ilyen kárt okoztál, ilyen vagy, sem az emberi normákkal, sem Isten törvényével nem egyeztethető össze az állapotod.” Ebből lesz azután a félreértés, sértődés, megbántódás, elkülönülés – rosszabb esetekben pedig a pártokra szakadás, vagy megkeményedés a rosszban. Isten különleges kegyelme az, ha nem mindenkor következik ez be, vagy idővel begyógyulnak a sebek. Ma-

ga Pál apostol is beleesett ebbe a hibába, amikor az első missziót végén nyersen kimondta János Márkról a tényeket: Pámfiától fogva elszakadt tőlünk, nem méltó a szolgálatra. Barnabás itt többel rendelkezett, mint Pál apostol. Nekünk nem a tényeket kell a maguk nyers valóságában a megtévedt társunk értelméhez helyezni („vegye észre magát”), hanem *Isten ígését*.

Nagy tudomány ez! Isten hatóereje nyilvánul meg abban, hogy aki ezt a műveletet végzi, átadja beszédét, viselkedését, arcmimikáját, megjelenését, értelmét és egész érzésvilágát Istennek, hogy rajta keresztül Isten Igéje szólaljon meg a legjobb helyen és a legjobb időpontban. Úgy, hogy a művelet a másik megigazulását, megjobbulását eredményezi. A mai napig őrzök a táskámban egy cetlit, amit egy azóta már elhunyt, idős testvérnő nyomott a kezembe a rákoscabai gyülekezetben, amikor a prédikációt befejezve lejtöttem a szószékről. Ez áll rajta: „A hitvédelemben soha nem az a győztes, aki a nyilvánosság előtt meg tudja alázni a másikat, hanem az, aki eléri, hogy a másik is az Isten szolgálatába álljon.” Ezt pedig semmiféle emberi mesterkedés sem éri el, egyedül Isten gyógyító erejű ígéje. *„Mert az Istennek beszéde élő és ható, élesebb minden kétélű fegyvernél, elhat a szívnek és a léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, megítéli a gondolatokat és a szív indulatait.”* (Zsid. 4,12) Ahogyan Pál írja a korinthusi gyülekezetnek: a megfeddett, megítélt ember *„szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, és így arcra borulva imádja az Istent, hirdetésén, hogy bizonynyal az Isten lakik tibennetek”* (I. Kor. 14,25). Kicsoda képes erre? És kicsoda képes ennek befogadására, ha az Isten egy gyarló eszközön keresztül őt akarja kiemelni a mocsárból, hogy

ne legyen belőle sértődés vagy megkeményedés, és ne forduljon az eszköz ellen, akit Isten erre felhasznál?

Betöltve minden ismerettel. Enélkül inteni csak bajkeverés. Milyen sokszor el lehetne kerülni a félreértéseket, ha előtte meggyőződ-nénk egy hír valós voltáról! Emlékezzünk csak Józsué korában arra az esetre, amikor a Jordánon túl letelepedett két és fél törzs a Kánaán területén élő törzsekhez tartozását demonstrálva a folyó mellett felállította a szent sátor oltárának mását. Jöttek a hírhozók: Rúben, Gád és Manassé fél törzse új vallást alapít, lám-lám, már oltárt is építettek. Csak az mentette meg az országot az értelmetlen polgárháborútól, hogy a hadsereg elindítása előtt küldötteket indítottak útnak, hogy megtudják, valós-e a hír. Ám ha valós ismeretekkel rendelkezünk a másik állapotát illetően, ez még nem alap arra, hogy elkezdjük inteni. Szükség van a másik összetevőre is, amit az apostol így fogalmazott meg:

Teljesek minden jósággal. Kevés a jóakarát, telítettnak kell lenni a jósággal ahhoz, hogy vállalkozhassunk az intés feladatára. Az itt használt szó azt jelenti, hogy csordultig van, megszívta magát, mint a szivacs. Amikor Jézus szenvedését látták, telített ecetes szivacsot nyújtottak fel neki. Próbáltatok már olyan beteget itatni, aki nem képes arra, hogy maga igyon? Jézus nem tudta megfogni a poharat, nem tudta hátrahajtani a fejét, hogy igyon. Ezt a szót és képet használja fel Pál apostol annak érzékeltetésére, hogyan kell inteni, hogy abból gyógyulás, megigazulás legyen. Ha csak tényeket közlök, vagy csak félig telt poharat nyújtogatok annak a szerencsétlennek, aki nem tud magán segíteni, nem tettem egyebet, mint jól megmondtam neki a magamét, amivel esetleg megsértettem, meg-

keményítettem, talán magam ellen fordítottam.

Alapvetően sajnós nem a jósággal vagyunk telítettek. Képmutatás (Mt. 23,28), irigység (Rm. 1,29), parázna gondolatok (II. Pt. 2,14), halálos méreg a nyelvben (Jak. 3,8) a hozott vagy szerzett tulajdonságok, amelyekkel telítődünk. Tudunk ezen önerőből változtatni? A Biblia szerint nem, erre képtelenek vagyunk. Azonban az Úr, ha igényeljük, mennyei erőt és segítséget nyújt számunkra. Erre a tisztulásra is érvényes, amit az Úr az üdvösségről mondott: embereknél lehetetlen, de Istennel együtt lehetséges. Telítődve jósággal, biztos ismeretek birtokában azután letérdelhetünk Istentől bölcsességet kérni, hogy mikor és hogyan helyezzük az Ő ígését megtévedt társunk értelméhez.

Mert ez sem mindegy. Tudta ezt Eszter királynő is, amikor kívárta, ki tudta várni, amíg az Úr megmutatta neki: Most kell szólnod a királynak. Tudta Nátán próféta is, mikor és hogyan helyezze az intést Dávid értelméhez. Abigail sem ajtóstól rontott a házba, megakadályozandó Dávidot az önbíráskodásban, megvédve az értelmetlen vérontástól. Ki mondta meg nekik, mikor és hogyan kell az intés feladatát végezni? Ki tanította meg a római gyülekezet tagjait erre? Nagyon nagy szükségünk lenne a bibliai értelemben vett intés gyakorlatának lelki ajándékára! Legalább ilyen nagy szükség mutatkozik az ajándék befogadására is, hogy az Úr jóindulata és segítőkészsége nyilvánulhasson meg ihletett szolgálain keresztül. A helyesen és időben gyakorolt intésre is érvényes Salamon megállapítása: *„Mint az aranyalma ezüsttányéron, olyan a helyén mondott ige. Mint az aranyfüggő és a színarany ékesség, olyan a bölcs intő a szófogadó fiúnl.”* (Péld. 25,11–12)

Makra Jenő

A Biblia értelmezéséről és értelmezhetőségéről

Időszámításunk szerint 34–35 táján történhetett, hogy az etióp királynő egyik tisztviselője megjelent Jeruzsálemben az egyik zarándokünnepen, és vásárolt egy Ésaías-tekerccset. Az Apostolok cselekedeteiben olvassuk, hogy Filepet a Szentlélek irányította a Jeruzsálemből Afrika felé irányuló útra, mert a szerecsen komornyik komoly igyekezettel tanulmányozta a „Bibliát”. Épp azt a szakaszt olvasta hangosan, amely a mi Bibliánkban az 52–53. fejezetben található: az Úr Szolgája mint helyettes áldozat ihletett leírását. Sok információja volt már a megváltás titkairól, de ezek a töredékek sehogy sem akartak összeállni egységes egészszé. Sokat mond számkra az a tény, hogy a hazafelé vezető úton is a megértés vágya készítette a Szentírás tanulmányozására. Nézegethette volna a tájat, kereshetett volna egy beszélgetőtársat, akivel az aktuális politikai eseményeket megvitatja, ő azonban Isten beszédének a megértésén fáradozott.

Érthető-e a Biblia mint Isten kinyilatkoztatása – minden ember számára? Máig sem egyöntetű a válasz erre a kérdésre azok körében, akik hordozzák a kinyilatkoztatást, vagy ahogyan Pál apostol mondja: „akikre az Isten reájuk bízta a beszédeit” (Róm. 3,2) Ma is él – bizony gyülekezeteinkben is – az a

három jellegzetes Biblia-értelmezési felfogás, amely végigkísérte a Szentírás megjelenését az emberek között. Ez a három a következő:

1. Van egy testület az egyházban, amely a tévedés kizárásával képes és jogosult a megfelelő értelmezésre. A felvetődő kérdésekre ez a testület adja meg a választ, a tömegek számára megmutatja az utat, amelyen járni kell.

Kétségkívül kényelmes megoldás, sokan élnek ezzel a lehetőséggel a gyülekezeteinkben is. A Római Katolikus Egyház ezen az elven működik.

2. Jól képzett, tehetséges emberek hivatottak a Biblia magyarázására. Ismeretanyaguk, tanultságuk, tehetségük feljogosítja őket arra, hogy megfelelően interpretálják számkra a Szentírás üzenetét. Teológusok, kutatók, szakemberek szabnak irányt másoknak az Isten dolgai megértését és cselekvését illetően. Sokan élnek ezzel a lehetőséggel is. Szinte alig találni olyan hívőt, aki ne tudna megnevezni egy kedvenc prédikátort vagy teológust, akinek az értelmezésében vakon megbízik, magyarázatát minden fenntartás nélkül elfogadja. Különösen a protestáns vallásfelekezetek tagjaira jellemző magatartás ez.

3. Az eddig ismertett értelmezési variációk mindegyikére jellemző, hogy a gondolkodásra és megér-

tésre tett erőfeszítés kiváltását és előjogát átruházza másra, legfeljebb a végeredményt ellenőrzi le érzelmi alapon, vagy úgy, hogy a megszokott hagyományok ne sérüljenek.

A harmadik magatartás, noha nem fordul el teljesen az előző kettőtől, de magának igényli a kutatást, a gondolkodást, a megértést. Pontról pontra ellenőrzi, fáradozik érte, utánajár, és személyes állásfoglalást alakít ki. Állásfoglalása szerint minden ember (ő is) képes a Szentlélek segítségével a Bibliában található elvek megismerésével és alkalmazásával a Bibliát helyesen értelmezni. Egyházi hitvallások, teológusok, igehirdetők magyarázatait elolvassa, meghallgatja, figyelembe veszi, de nem bízza magát rájuk addig, amíg le nem ellenőrzi azokat magából a Bibliából.

A szerecsen komornyik is felment Jeruzsálemben tanulmányozni az egyház által közvetített kinyilatkoztatást. Elfogadta Filep segítségét is, de nem mondott le a gondolkodás, a kutatás, az egyéni állásfoglalás kialakításának jogáról. Vajon mi hogyan állunk meg ebben a dologban? Kétségbeesetten figyelem, hogy fogyasztó tömegekké váltunk, hogy alig-alig gerjedezik már a szívünk, amikor a puzzle-darabok összeillő részei a Biblia ismeretét illetően egymásra találnak. Hiába no,

mi már megismertük az igazságot, sőt a „teljes igazságot”, nem nagyon lelkesítenek prédikációk, írások, nekünk már nem nagyon tudnak újat mondani. Végezzük az evangéliumhirdetés munkáját, hogy mások is eljussanak arra a szintre, amelyen mi vagyunk, hogy ők is elnyerhessék az örök életet.

Hogyan is volt az emmausi tanítványokkal? Ők is azok közé tartoztak, akik megismerték az igazságot. Nem is akármilyen prédikátorhoz jártak, maga az Úr Jézus volt a teológusuk, a válság idején azonban minden összeomlott. Azon a vasárnapon azonban egy „idegen” társul hozzájuk – mint Filep a komornyikhoz – a hazafelé vezető úton, és gerjedezni kezd a szívük, amíg magyarázza nekik az írásokat.

Jelentősegteljes kifejezés ez Lukács evangéliumában: „gerjedezni kezdett a szívük.” Több volt ez múltó lelkesedésnél, több annál, mint amire mi azt mondjuk, hogy jól érezzük magunkat.

A Bibliában a szív nem az érzelmek, hanem az ember ún. „belső emberének” (Róm. 7,22) megjelölésére szolgál. Ahogyan Pál is utal rá, ide elsősorban az értelem, azután a lelkiismeret, végül, de nem utolsósorban a döntéshozó mechanizmus tartozik. Pál arról panaszkodik Róma 7-ben, hogy az értelem elvégezte a maga

dolgot, a lelkiismeret működésbe lépett, de a döntésnek a test állapota miatt nem tud érvényt szerezni. Nos tehát, ez a használaton kívülre helyezett együttes kezdett a tanítványokban éledezni. Megértették, amit Jézus mondott, hallgattak lelkiismeretükre, és döntést hoztak: azonnal, késedelem nélkül visszatérnek Jeruzsálembe a tanítványokhoz.

Ha van fogalmunk arról, milyen veszélyes vállalkozás volt abban az időben ez az éjszakai út, akkor megértjük, nem is akármilyen döntés volt ez. Egyik kedvenc olvasmányom a *Jézus élete* című könyvben ennek az éjszakai visszaútnak a leírása. Jézus nem hagyta ott őket, amikor eltűnt a szemük elől, láthatatlanul és hangtalanul velük kapaszkodott fel a sziklákat a lerövidített úton, velük lépett be a házba láthatatlanul a szintén gerjedező szívű tanítványok közé, hogy láthatóvá, érthetővé tegye magát ott is.

János evangéliumában olvassuk: „*Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek, és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam. És nem akarok hozzám jönni, hogy életetek legyen.*” (Ján. 5,39–40) A tudakozódva olvasás, vagy a tudakozódva hallgatás a Biblia szerint nemeslelkűség. Nem kötekedő lelkülettel, a kákán is csomót keresve, nem szkeptikusan, de gondolkodva, Isten válaszára nyitottan kell megfogalmazni kérdéseinket, folytatni a kutatást, törekedni a megértésre. Jézus

az ilyen emberről beszélt a magvető példázatában a jó termőfölddel jelképezett személy bemutatásával, „*aki hallja és érti az igét, aki gyümölcsöt is terem*” (Mát. 13,23). Ez az ember nem a kettős predestináció révén született jó termőtalajjára, hanem kidobálta a köveket, kiirtotta a tövist és fellazította a talajt. Szorgalmas Biblia-kutatással kifejlesztette belső hallását (akinek van füle a hallásra, hallja – mondta Jézus a példázat végén), hogy megértesse a mennyek országának titkait.

Az antikrisztusi tevékenység legfőbb jellemzője, hogy lebénytja az egyén belső emberét, gondolkodik helyettünk, átvállalja a lelkiismeret szerepét, sőt a döntéseket is meghozza helyettünk. Ezt az előjogunkat nem adhatjuk oda senkinek! Az igehirdetés (ha hitelesen szólaltatják meg az igét), a Biblia-kör (ha jól vezetik), a bibliai tárgyú irodalom (ha betölti küldetését) nem bénytja, hanem mozgásba hozza a belső embert. Személyes bibliakutatásra ösztönöz: „*ha úgy vannak-e ezek*” (Csel. 17,11). Működésbe hozza a lelkiismeret, és olyan döntésekre készítet, amelyeket a Biblia olvasása vagy hallgatása és megértése nélkül nem hoztunk volna meg. Isten igéje így válik élővé, és egyre növekvő hatalommá az életünkben.

Ellen G. White-től idézem: „*Isten igéje legyen a tanulmányunk tárgya! Tanítsuk gyermekeinket a benne talált igazságokra! Isten szava kimeríthetetlen kincs. Az emberek azonban nem jutnak hozzá, mert*

nem keresik addig, amíg meg nem találják. Nagyon sokan megelégszenek az igazság feltételezésével. Csak a felszínen keresnek, és azt hiszik, minden lényeges dolgot tudnak. Igazságként fogadják el azt, amit mások mondanak, mert restek és nem hajlandók a szentírási példában ábrázolt szorgalommal és lelkiismeretességgel keresni az elrejtett kincset. Az emberi elképzelések nem csak megbízhatatlanok, hanem veszélyesek is, mert az embert Isten helyére, és az emberek mondásait az »így szól az Úr« helyébe tesszik.” (Krisztus példázatai, 69. o.)

Tragédia, ha testvéreink leszoknak a személyes Biblia-kutatásról. Ha ezt mások végzik el helyettük, ha csupán fogyasztókká válnak. Ha különválnak a laikusok a teológusoktól. Ennek a folyamatnak következő lépcsőfoka a klérus megjelenése, és kész az antikrisztusi intézményrendszer. Nem adhatjuk oda Sátánnak sem önmagunkat, sem gyülekezeteinket! Isten reánk bízta az Ő igéjét.

A Krisztus példázatai című könyvből idézem a következőt is: „*Vallásoskodni, vagy az igazságot lelkünkben hordozni – két különböző dolog. Nem elég az igazságot csak ismerni. Nem biztos, hogy ettől gondolataink és szándékaink is megváltoznak. Szívünknek kell megtérnie és megszentelődnie... Az igazi engedelmség egy belső elv megvalósítása. Ennek az engedelmségnek az indítórugója az igazság és az Isten törvénye iránti szeretet. Minden igaz élet magva a Megváltó*

iránti hűség, amely arra indít, hogy tegyük a jót, magáért a jóért – mert ez tesszik Istennek.” (60. o.)

Az igazi engedelmséghez vezető úton a személyes megértés, a saját meggyőződésből vallott helyes értelmezés az első lépcsőfok. Szent feladat ez, amely mindenki számára kötelesség, aki a menny felé igyekszik: „*Mindent megpróbáljatok (vizsgáljátok meg, helyezzétek az ige próbája alá), ami jó, azt megtartsátok! Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjétek! Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől. És a ti egész valótok: mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.*” (1Thess. 5,21–23)

A magvető példázatának magyarázása közben Jézus felidézte Ésaiás jóvendölését: „*Hallván halljatok, és ne értsetek! Látván lássatok, és ne ismerjétek! Kövérítsd meg e nép szívét, füleit dugd be, szeméit kend be, hogy ne lásson szemével, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen és meg ne gyógyuljon!*” (Ésa. 6,9–10, Mát. 13,14–15)

Az Úr szomorúan állapította meg, hogy ez a jóvendölés beteljesedett az akkori egyház tagságának nagyobb részén. Vajon mi hogy állunk a Biblia megértésének, értelmezhetőségének kérdésével? Mert ez a két folyamat zajlik párhuzamosan ma is: vagy a szív gyógyulása, vagy a szív bénulása. Rajtunk múlik, hogy melyiknek engedünk teret.

M. J.

Tudakozzátok az írásokat!

(Ján. 5,39)

Krisztus így szólt: „*Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy abban van a ti örök életetek, és ezek azok, amelyek bizonyágot tesznek rólam.*” Isten minden embernek megparancsolja, hogy kutassa az írásokat. Jézus ezt mondja: „...*ezek azok, amelyek bizonyágot tesznek rólam.*” Az Atya a Fiúban nyilatkozta ki magát, s amikor Krisztust tanulmányozzuk, az Atyát ismerjük meg. Kezdjük el hát Isten igéjének kutatását lecsendesedett szívvel! Olvassuk az Urunkról és Mesterünkről szóló bizonyágtételeket mélységes vágyakozással és tudásszomjjal, igyekezzünk átvenni Urunk lelkületét, példáját követni, jelenlétében, a világosságban és szeretetben belélegezni igéjét, hogy általa újjáéledhessünk! Milyen nagy szorgalommal kellene minden tanítást tanulmányoznunk, amely isteni ajkáról hangzott el! Mennyire kellene ápolnunk tanítását! Buzgón kéne törekednünk, hogy jellemünk és életünk az Övéhez hasonlóvá váljék, s igyekeznünk kellene mind többet megtudni azokból a mennyei igazságokból, amelyeket tanított! Ha az igazságokat, amelyeket az Úr megismertetett velünk, a gyakorlatba ültetnénk át, akkor olyan tapasztalatokra tennénk szert, amelyek a lehető legértékesebbek számunkra is, de a világ számára is!

Jézus az igazság új távlatait tárta tanítványai elé. Mennyivel mélyebbek voltak az Ő kijelentései minden olyan tanításnál, amelyet ember ajka hirdetett! „*Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok között, hittek benne a világon, felvitetett a dicsőségbe.*” (1Tim. 3,16)

Hogyan kutassuk az Írásokat?

Rögzítsük talán hittételeinket, egyiket a másik után, utána próbáljuk az Írást úgy forgatni, hogy egyezzen a véleményünkkel? Vagy pedig elgondolásainkat és véleményünket vizsgáljuk a Szentíráshoz, és a Szentírás fényénél vizsgáljuk meg minden oldalról elméleteinket?

Sokan, akik olvassák, sőt tanítják is a Bibliát, nem értik meg azokat a drága igazságokat, amelyeket tanulmányoznak vagy tanítanak. Tévedéseket melengetnek, holott az igazság világosan le van írva. Ha Isten Szavához hoznák elgondolásaikat, ha nem a saját véleményük fényénél olvasnák a Szentírást, ha nem azért forgatnák, hogy a saját igazságukat bizonyítsák – akkor nem járnának sötétségben, nem lennének vakok, nem tévelyegnének. Sokan olyan jelentést tulajdonítanak a Szentírásnak, amely saját elgondolásaiknak felel meg, és Isten Szavának félremagyarázása által becsapják magukat, és másokat is megcsalnak.

Amikor Isten Igéjének tanulmányozásához kezdünk, tegyük ezt alázatos szívvel! Tegyük félre minden önzést és eredetieskedésre való törekvést! Ne tekintsük csalhatatlannak régóta melengedett vélekedéseinket! A zsidók romlásának bizonyult, hogy vonakodtak lemondani kialakult hagyományaikról. Elhatározták, hogy semmilyen hibát nem engednek felfedni nézeteikben vagy Biblia-magyarázatukban. Bármennyi idő óta ápol az ember valamilyen véleményt, ha azt a Szentírás nem támasztja alá félreérthetetlenül, el kell vetnünk!

Akik őszintén vágyakoznak az igazság megismerésére, azok nem fognak vonakodni, hogy kritikusan megvizsgálják álláspontjukat. Nem bosszankodnak, ha mások kétségbe vonják véleményüket. Negyven év-

vel ezelőtt ilyen volt a körünkben ápolott lelkület. Aggodalmas lélekkel jöttünk össze, könyörögtünk Istennek, hogy egyik lehessünk a tanításban és a hitben, mivel tudtuk, hogy Krisztus nem változik. Minden alkalommal csak egy kérdést vettünk vizsgálat alá. Kutatásainkat, tanácskozásainkat komolyság jellemezte. Félelemmel vegyes tisztelettel nyitottuk meg a Szentírást. Gyakran böjtöltünk, hogy meg tudjuk érteni az igazságot. A komoly könyörgés után, ha valamit nem értettünk, megbeszélés következett. Mind egyikünk kifejtette véleményét, ezután ismét leborultunk imádkozni, buzgó esedezésünk az égre szállt, hogy Isten segítsen meg bennünket, hogy egyet tudjunk érteni, s egyik legyünk, amint Krisztus és az Atya egyek.

Sok könnyet hullattunk akkoriban. Volt olyan, hogy az egyik testvér megróttá a másikat, amiért olyan nehezen fogta fel azt az igersézt, amit ő viszont megértett. Ez a testvér félrevonta azt, aki őt megintette, és így szólt: „Ne szomorítsuk meg a Szentlelket, Jézus velünk van! Legyünk alázatosak, legyünk taníthatóak!” A másik testvér ezt felelte rá: „Bocsáss meg atyafi, igazságtalan voltam!” Azután újra leborultunk imádkozni. Sok órát töltöttünk el így. Általában négy óránál többet nem kutattuk az Igét, mégis előfordult, hogy egész éjszakát töltöttünk a Szentírás komoly tanulmányozásával, hogy meg tudjuk érteni a mi időnknek szóló igazságot. Az Úr olykor Szentlelke által tisztázott nehéz kérdéseket, így tökéletes egyetértésre jutottunk. Mindannyian egy akaraton voltunk, és egy lélekkel könyörögtünk.

Lelkiismeretesen törekedtünk arra, hogy ne ferdítsük el úgy a Szent-

írást, hogy bármelyikünk egyéni véleményének feleljen meg. Nézeteltéréseinket a lehető legjelentéktelenebbé csökkentettük azáltal, hogy ha valamely kisebb jelentőségű kérdésben nem egyezett a véleményünk, akkor annál nem időztünk tovább. Viszont mindegyikünk felelősséget érzett azért, hogy a testvérek között olyan kapcsolat létesüljön, amely megfelel Krisztus imájának: egyik legyenek, amint Ő is egy az Atyával. Néha egy vagy két testvér csökönyösen szembeszegült az elénk tárt nézettel, a szív természetes, bűnös indulatainak adva kifejezést. Amikor ilyen lelkület kezdett eluralkodni, felfüggesztettük kutatásainkat, elnapoltuk az összejevelet, hogy mindenkinek legyen lehetősége imában fordulni Istenhez, egyénileg foglalkozni a vitatott kérdéssel, a menny világosságáért könyörögve. Barátságunkról biztosítva egymást váltunk el, hogy a lehető leghamarabb összejöhessünk folytatni a kutatást. Olykor észrevehető módon vett körül bennünket Isten hatalma, s amikor fény vetült az igazságra, mindnyájan együtt sírtunk, együtt örvendeztünk. A szeretet tüze égett bennünk Jézus és egymás iránt.

Azokban a napokban Isten fáradozott értünk. Az igazság igen becses volt lelkünknek. Jelenleg is arra van szükség, hogy az egységünk olyan jellegű legyen, amely el bírja viselni a próbát.

Itt, a Földön, a Mester iskolájában vagyunk, hogy előkészüljünk a mennyei iskolára. Meg kell tanulnunk krisztusi módon elviselni a csalódásokat. Azok a leckék, amelyeket csalódásainkból tanulunk meg, igen fontosak lesznek számunkra. Sok leckét kell még megtanulnunk, és sok, nagyon sok mindent elfelejtünk! Egyedül Isten és a menny csalhatatlan! Akik azt gondolják, hogy sohasem kell feladniuk valamely melengetett nézetüket, sohasem kell megváltoztatniuk egy-egy véleményt, azok csalódnai fognak.

Amíg csökönyös következetességgel ragaszkodunk elgondolásunkhoz, addig nem tudunk eljutni arra az egységre, amelyért Krisztus könyörgött. Ha az önhitte láthat-

nák, hogyan tekint rájuk Isten, akkor olyan gyengeséget, a bölcsesség olyan nyilvánvaló hiányát látnák, hogy az Úrhoz kiáltanának, legyen Ő az igazságosságuk, s szeretnének elrejtőzni tekintete elől. Az apostol ezt mondja: „*Nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg. Dicsőítsétek azért Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.*” (1Kor. 6,19–20)

Amikor azok az emberek, aki eddig tőlünk, a mi elgondolásainktól függtek, arra a következtetésre jutnak, hogy az Úr akarja vezetni őket, s cselekedeteiket maguk szeretnék végiggondolni, akkor ne akarjunk gáncoskodni, se zsarnoki hatalmat gyakorolni, hogy a mi véleményünk elfogadására kényszerítsük őket. Akiket felelős állásokba helyeztek, szüntelenül gyakoroljanak önuralmat! Hálát adok azért, hogy Isten bölcs uralkodó, és mindenki, aki Krisztus igaz tanítványa, alázatos lesz, felveszi keresztjét, és szelíden követi Őt mindenhova, ahova csak az önmegtágadó, önfeláldozó Jézus vezeti. A csalódás könnyen a legnagyobb áldásnak bizonyulhat számunkra. Tanuljuk meg, hogy másoknak is vannak jogaik. Amikor bármelyik testvérünk új világosságot nyer a Szentírás felől, tárja álláspontját nyíltan testvérei elé. Minden igehirdető kutassa őszinte lélekkel az Írásokat, hogy meggyőződjön arról, az új felvetést be lehet-e bizonyítani az ihletett igékkel. „*Az Úr szolgálójának nem szabad torzsalkodnia, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenýíti az ellenszegülöket, ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére.*” (2Tím. 2,24–25)

Minden lélek megtört szívvel, alázatosan tekintsen Istenre, hogy Isten irányítsa, vezesse, és áldja meg. Semmi esetre sem szabad másokra bízunk, hogy helyettünk kutasassák az írásokat!

Néhány vezető testvérünk gyakran a téves oldalon foglal állást, és ha Isten üzenetet küldene, s arra várna, hogy ezek az idősebb testvéreink utat nyissanak az üzenet számára, akkor az soha nem jutna el népünkhöz. Ezek a testvéreink ebben az állapotban maradnak, ha na-

gyobb mértékben nem lesznek isteni természet részeseivé, mint a múltban voltak.

Szomorúság van a mennyben sok testvérünk lelki vaksága miatt. Fialtabb igehirdetőinknek, akik kevésbé fontos állásokat töltenek be, határozott erőfeszítéseket kell tenniük, hogy a világossághoz jöhesse-nek, s egyre mélyebbre áshassanak az igazság kincsesbányájában.

Isten nem helyesli, ha azok, akik a tanítás őrzői lennének, elállják az utat, hogy ne jusson el nagyobb világosság népünkhöz. Komoly változásnak kell bekövetkeznie. Isten látja, hogy vezető embereinknek nagyobb világosságra van szükségük, hogy egyesülni tudjanak a hírnökökkel, akiket Isten küld, s egyetértésben végezzék az Úr terve szerinti feladatukat. Isten hírnököket támasztott, Szentlelkével áldotta meg őket, és így szólt hozzájuk: „*Kiáltst teljes torokkal, ne kíméld, mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit!*” (Ésa. 58,1) Senki ne vállalja a kockázatot, hogy a menny üzenete és Isten népe közé álljon! Isten üzenete igenis el fog jutni népéhez, s ha nem lenne hang az emberek között, hogy hirdesse, akkor a kövek szólalnának meg.

Minden igehirdető keresse az Urat, tegye félre a kevélységet, a törtetést az elsőbbségért, és alázza meg szívét Isten előtt.

A szív hidegsége, azok hitetlensége, akiknek pedig hinniük kellene – emiatt gyengék a gyülekezetek.

Teljes szívemből örvendeznék, ha látnám, hogy mindazok, akik a műben dolgoznak, elfoglalják helyüket, hogy magasra emeljék Jézus lobogóját, s amikor elvégezték munkájukat, Pállal együtt elmondhatnák: „*Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megád nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró. Nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.*” (2Tím. 4,7–8)

Ellen G. White

(Review and Herald, 1892. július 26.)

In: Kiben bízhatunk?

1888-as anyagok, 991–992. o.)

Róma keresett, Róma döntött

CSAK SEMMI POLITIKA

„Politikával a katolikus egyház eddig sem foglalkozott” – jelentette ki Gyulay Endre, ami annál is meglepőbb, mivel például 1998 tavaszán jelen sorok írója saját fülével hallotta, amint a püspök egy jobboldali lakossági fórumon „Orbán és Torgyán” támogatására szólította fel a hallgatóságot, nem beszélve a máig emlékeztető 2002-es katolikus kampányról, melyet az akkori kormánypártok hatalomban tartásáért folytattak. Az *Új Ember* című katolikus hetilap honlapján talán a mai napig olvasható az a tavaly áprilisi püspökkari levél, melyben az egyházvezetők mély sajnálatukat fejezik ki a Fidesz váratlan veresége kapcsán. De hogy a másik irányból is közelítsünk a szoros katolikus-jobboldali együttműködéshez, emlékeztetünk Pálos Miklós, az Antall-kormány egyházügyi államtitkára nevezetes kijelentésére, mely szerint ő közhivatalnokként is a katolikus egyház érdekeit képviseli.

Osztie Zoltán plébános, a Keresztény Értelmiségiek Szövetségi elnöke „A keresztény értelmiségiek a Fideszt támogatják” címmel adott interjújában egyenesen teológiai érvekkel próbált hatni, amikor így szól: „A jobboldal

és a baloldal megoszlásának metaforája az, hogy az előbbieket Jézus jobbkarjára akarnak kerülni, amikor az ítélet szétválasztja majd az embereket (...), a baloldalra állók pedig tagadják Isten uralmát.”

„Arról, hogy ki legyen a miniszter, vagy ki ne legyen, erről nem beszélünk” – állítja Gyulai Endre, miközben szakmai körökben úgy tudják, hogy Szalay István jelenlegi egyházügyi államtitkárt az ő javaslatára nevezték ki.

Tőkéczi László szerint természetes dolog, hogy „az örök evangéliumot hirdető egyház azokhoz áll közelebb, akik az ő tanításához közelebb álló világnézeti értékeket hirdetnek, és természetesen nem állhat közel olyan materialista alapokon álló párthoz, amely az elmúlt ötven évben őket elnyomta”. A politológus éppen ezért nem gondolja, hogy a katolikus egyháznak felül kellene vizsgálnia politikai magatartását.

Tamás Pál ezzel szemben úgy véli, hogy a keresztény mivoltából fakadóan univerzális értékek képviselésével megbízott katolikus egyház részéről komoly hiba volt olyan „nemzeti politikusok esernyője alá húzódni, olyan politikai erőket védelme alá helyezni magát, melyek nem képviselnek univerzális értékeket”.

Tamás szerint az Erdő Péter jellemzésére alkalmazott modern konzervatívizmus azt jelentené, hogy elszakad ettől a kelet-közép-európai nemzeti mítoszokba beleragadt politizálástól.

„Egy egyház, amely szolgálni akar, nem kötelezheti el magát olyan mértékben, ahogyan ezt a szószékről gátlástalanul agitálva tették a tavalyi választások előtt – mondja Iványi Gábor metodista lelkész –, miután azonban mégis hirdették, jelezték, hogy nyilván Isten is jobboldali, és nem ez jött be, legalább le kellene vonni a következtetéseket.”

A politikai jobboldal és a katolikus egyház összeölelkezése kikezdte az egyház hitelét – állítja Wildmann János –, és úgy véli, amennyiben az új prímás jól méri fel az egyház helyét a társadalomban, törekedni fog a politikai hatalomtól való függetlenségre.

„Ebből a szempontból Erdő Péter nyilatkozatai nagyon biztatóak” – mondta Horányi Özséb, a Pax Romana katolikus értelmiségi szervezet elnöke, és utalt rá, hogy például az elmúlt hetek heves egyházfinanszírozási vitájában Erdő más katolikus vezetőktől eltérően feltűnő mértékletességet tanúsított, amikor „múló, technikai jellegű kérdésnek”

minősítette azt. Horányi reméli, hogy az új prímás beiktatásával kiegyensúlyozottá válnak egyháza politikai megnyilvánulásai is, hiszen „az egyháznak azokkal kell szót érteni, akiket a társadalom a hatalomba emelt, és nem arról kell vitatkozni, hogy kik kerüljenek kormányra”.

Giczy György arra hívta fel a figyelmet, hogy Erdő volt az egyetlen püspök – pontosabban segédpüspök –, aki a Fidesz-kormányzat alatt olyan sajtónyilatkozatot tett, melyben felhívta a figyelmet, hogy a Fidesz politikai céljaira akarja felhasználni a katolikus egyházat.

Kevésbé derűlátó a katolikus egyház politikai mérséklődésével kapcsolatban Majsai Tamás református teológus: „Pillanatil sem kételkedem abban, hogy a baloldali húsosfazekakat is Éli fiai módjára körbedongó klerikális bendők többsége a következő választásnál ismét a jobboldal szócsöveiként fog csilingelni és perselyezni” – nyilatkozta Majsai, aki úgy véli, ebben akarátán kívül szerepet fog játszani „a rendszerváltás óta legostobább és leggyávább egyházpolitikát jegyző Medgyessy-kormány, mely sajátos módon két dolgot képtelen belátni: e társadalmi méretű szabadságcsapatok hasznavehetetlenségének és jelentékte-

lenségének, valamint a köreikben uralkodó javíthatatlan spirituális romlottságnak a tényét”.

FELEBARÁTSÁGTALANOK

Ott és akkor, ahol és amikor viszont politizálnia kellett volna, a katolikus egyház alig-alig hallatta a hangját – emlékeztet Gábor György vallásfilozófus –, márpedig a rasszizmus és az antiszemitizmus bármilyen megnyilvánulásakor a leghatározottabban és a legeggyértelműbben meg kellett volna szólalnia, ahogyan tette ezt a francia klérus meglepő intenzitással, önön keresztény értékrendjéhez abszolút hűen, a legutóbbi elnökválasztás során, amikor a rasszista, idegengyűlölő Le Pen ellen emelte fel szavát.

A katolikus egyház más egyházakhoz fűződő viszonya nem túl baráti, a lelkekért folytatott versengésben nem nagyon tűrtek vetélytársat – mondja Iványi Gábor. Hozzátehetjük azonban, nemcsak a lelkekért, de a pénzért folytatott versenyben sem vették figyelembe más egyházak – köztük más keresztény egyházak – érdekeit sem: jó példa erre az úgynevezett egyszázalékos támogatás körüli vita, amely hiába zárult úgy, hogy a katolikus egyház egyetlen fillérrel sem kap kevesebbet annál, amit akart, Semjén Zsolt „elvi okokból” mégis alkotmánybíróvá fordult. E barátságatlan lépés azt sugallja, hogy egyházának nem elég saját támogatása, emellett rendkívül zavarja, hogy a többi magyarországi egyház is hozzájuthat a katolikuséhoz képest morzsányi támogatáshoz.

A nem éppen felebaráti viszonyulás „náluk teológiai alapon nyugszik”, ugyanis a protestáns, református, evangélikus felekezet templomait máig nem tekintik templomnak, az e helyen szolgálatot teljesítők pedig nem papok, hanem prédikátorok, esetleg lelkipásztorok – világít rá egy elméleti okra Iványi Gábor. „Ha nem is mondják azt, hogy szakadárak vagy eretnek, de nem részei az egyháznak.”

Erdő Péter a Kossuth Rádióknak adott nyilatkozatában érzékeltette, hogy az egy akol, egy nyáj római értelmezésében nem várható lényegi változás: „Úgy gondoljuk, hogy a katolikus egyház közösségében él tovább Krisztusnak a kinyilatkoztatása, Krisztusnak az öröksége, nem pusztán a Szentírás leírt szavaiban. Tehát ilyen értelemben nyilván nem mindegy az a mi hívő szemszögünkben nézve, hogy katolikus-e valaki, vagy nem.”

KI NYERT MA?

Erdő Péter kinevezése sokakat, talán sok püspököt is meglepett, hiszen az új prímás nem rendelkezik komolyabb lelkipásztori tapasztalattal. Wildmann János számára ennek a következő az üzenete: „A pápa nem elégedett a magyarországi helyzettel, elege van a halogató, taktikázó, öreges mentalitásból, hiányolja a frissességet, fogékonyságot, és több dinamizmust vár a magyar egyháztól.” A megújulást vélhetően úgy látja garantálnak, ha egy fiatalabb, szélesebb látókörű ember tölti be az esztergomi érsek posztját. A döntés ugyanakkor feszült-

séget is szülhet az egyházon belül, hiszen az idősebb katolikus vezetők úgy érezhetik, hogy több évtizedes szolgálatuk „jutalma” a mellőzés. Ezt támasztja alá az egyik katolikus vezető egymondatos értékelése Erdő kinevezésével kapcsolatban: „Róma keresett, Róma döntött.”

A magyar katolikus egyház feje a prímás, a prímási méltóság ugyanakkor mindig az esztergomi érsekséghez kapcsolódik. Prímás tehát nem lehet sem a kalocsai, sem az egri, kizárólag az esztergomi: Paskai László nyugdíjazásával mostantól Erdő Péter. A hatvanas évek közepéig a prímás egyben a püspöki konferencia elnöki tisztét is automatikusan betöltötte, azóta azonban e tiszt már választás kérdése, jelenleg Seregély István egri érsek tölti be. Általában e tisztség viselője tartja a kapcsolatot a kormánnyal: az egyszázalékos kiegészítő állami támogatás vitájában is Seregély István kereste fel hivatalában Medgyessy Pétert.

Az esztergomi érsek mint prímás annyiban is előnyt élvez a többi katolikus vezetővel szemben, hogy ő közvetlenül érintkezhet a Szentszékkal, nem kell a nunciuson keresztül kezdeményeznie a kapcsolatot a pápával, a római hivatalnokokkal. Emellett az egyházon belül a legfelsőbb döntéshozó tényező is: harmadfokú bíróságot tarthat fenn, ami a világi Legfelsőbb Bírósághoz hasonlítható. Kinevezése óta egyébként egyre többen valószínűsítik, hogy a három év múlva nyugdíjba vonuló Seregély helyett a püspökkari konferencia elnöki tiszte is Erdőre vár.

A közelmúltban egyes jobboldali publicisták fel-

vetették, hogy a katolikus egyházat a világ több pontján sújtó pedofil botrányosorozat esetleg Magyarországon is zavart okozhat, éppen ezért nem zárható ki, hogy Erdő kinevezése azzal is összefügg, hogy személye, jogi képzettsége garancia lehet egy válsághelyzet szakszerű menedzselésére.

Igaz, hogy az eddigi „vezérhelyettes” Seregély István szerette volna magát a prímás posztján látni, a vele szemben kívülállóbb és esélytelenebbnek tartott Erdő kinevezése mégsem a püspöki kar tevékenységének kritikája, hanem természetes rendszerfejlesztés – véli Tamás Pál. A szociológus szerint a római döntéshozók éppen úgy jártak el, mint ahogy egy multinacionális cég jár el egy ilyen esetben, azzal a különbséggel, hogy most egy ötvenéves illető játssza a multi harmincöt éves ifjú titánját. A generációváltás előnye, hogy így „automatikusan kikerülnek a frontvonalból azok a hidegháborús veteránok, akik megszokták, hogy tüzelni kell az államra”.

Majsai Tamás a fentiekkel ellentétben úgy véli, hogy Róma stratégiaváltást eszközölt Erdő kinevezésével: „A világvallás magyarországi rezidentúrája, megértve az idők szavát, most csendesén visszavonja az eddigi frontvonalban álló klerikonkvisztádorokat, hogy az általuk visszataszító módon megteremtett biztos megélhetési és politikai bástyák mögül elegánsabb és hatékonyabb eszközökkel folytathassa a közéletbe és a társadalom szövetébe való opus dei behatolást.”

(Részlet a *Hetek* c. lap 2003. január 17-i számából)

A kecskeméti gyülekezeti ház vásárlásának tapasztalatai

Visszagondolva az eseményekre, hálásak lehetünk a tapasztalatokért, amelyeket az elmúlt év során szereztünk. Valósággá váltak Dávid szavai, amelyeket a 37. zsoltárban olvashatunk: „Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti.”

E tapasztalatainkat szeretnénk megosztani *Az Idők Jelei* olvasóival. Szükségessé vált régi gyülekezeti házunk felújítása, ehhez támogatást is kaptunk volna a közösség központjától. Néhányan azonban tudva azt, hogy a valódi problémát nem tudjuk e csekély összegből megoldani, kértük a testvéreket, gondolják át egy új gyülekezeti épület vásárlásának lehetőségét abban az esetben, ha az árkülönbség nem túl nagy.

Az előző épület legfőbb hibái, hogy a falak vizesek és a helyiségek sötétek voltak. A konyhát csak az udvaron keresztül lehetett megközelíteni, a mérete pedig alkalmatlanná tette főzőkörök tartására. Mivel ezekre az alkalmakra és az evangelizációs előadásokra több tízezer forintot fizettünk ki évente, ezenkívül az épület külső állaga is megkívánta az évenkénti felújításokat, vágyakoztunk e gondok orvoslására is.

Miközben a felújításra a költségvetésünk már készen volt, és az igényünket is elfogadták a központban, mégis három hónapot adtunk magunknak, hogy a hirdetésekre komoly érdeklődő jelentkezzen. Szerda reggelként rendszeresen összegyűltünk imaórára, és felülről jövő útmutatást kértünk, hogy világossá váljon számunkra, a két lehetőség közül melyikre kapunk áldást. Már csaknem az utolsó hetekben jártunk, amikor megjelent az egyetlen komoly érdeklődő, aki azután napon-ta hívott telefonon az alku miatt.

Közben egyik testvérünk felfedezett egy belvárosi, régi polgári házat, amelynek a szépséghibája az volt, hogy az épület kisebbik szárnya alatti pincehelyiség vizes volt. A főépület azonban alkalmasnak tűnt a gyülekezet számára. Mind a vevővel, mind az eladóval folytatott két hónapos tárgyalássorozat végén – miután sikerült nagyon jó árban megegyeznünk –, mindkét ház adásvételi szerződésének napján azonban a vevőnk visszalépett. A megbeszélte időpontra csak egy sms-t küldött, hogy sokallja a ház árát, így eláll vásárlási szán-

dékától. Ekkor úgy éreztük, hogy minden eddigi szép reményünk és Istennel szerzett tapasztalatunk csupán az ellenség csalóka játéka volt.

Csalódásunkat követően Istenhez fordultunk, és meggyőződöttünk arról, hogy mindaz a sok csoda, rendkívüli lehetőség, amelyet eddig megtapasztaltunk ebben az ügyben – a régi ház jó áron való eladása, az új ház viszonylagos olcsósága –, nem lehetett az ördögtől való.

Imádságunkra érkező válaszként vezetett el arra a gondolatra a jó Isten, hogy még ha félmilliót engedünk a ház árából, akkor is meg tudnánk vásárolni az újat. Ennek eredményeként a vevő egy óra múlva személyesen is megjelent, és néhány óra múlva kezünkben volt az ingatlan árának majdnem fele.

Úgy láttuk, Isten mindent jóra fordított számunkra, és egyenes az utunk a költözéshez. A vevő aznap este letette a foglalót, de mi ugyanezt nem tudtuk megtenni a vásárlásra kinézett háznál, mert a tulajdonosok – akik Hollandiában élnek – az utolsó pillanatban elutaztak. Ez még a nyár elején történt, és mi szeptemberre terveztük a költözést. Szóban ígéretet kaptunk, hogy a házat, ha visszajönnek, nekünk adják el, csak arra kértek, hogy ne nézzük meg többet. Azonban ezt a feltételt megszegtek. Úgy gondoltuk, egy vevőnek jogában áll több alkalommal is felméréstenni az épületet, így még szeretnénk volna azt megmutatni egy szakember testvérnek, hogy mondjon véleményt. Ezt a tulajdonosok olyan sértésnek vették, hogy elálltak az eladási szándékuktól. Levélben kerestük őket, de válaszra sem méltattak.

Ezután kezdődött az ingatlanpiacon való jártasságunk megszerzése. Néhány hét után a város összes ingatlanközvetítője nekünk keresett gyülekezeti házat. Nagyon érdekes volt (és fásasztó is), hogy hasonló árfekvésben sok olyan házat is megnéztünk, amely nem felelt meg a „lakóház” fogalmának sem. Miközben naponként házakat néztünk, teltek a hetek, és mi nem találtunk megfelelőt.

Miután a régi épületet tulajdonképpen már eladtuk, s a vevő jelezte, hogy hamarosan ki tudja fizetni a teljes vételárat és szeretne beköltözni, úgy éreztük, „két szék közül a pad alá estünk”. Utóbb e számunkra kilátástalannak tűnő, szorult helyzetben is csak a mi gondviselő Istenünk szeretetteljes, bölcs szándékát ismerhettük fel. Már buzgó imádságaink közben is kezdett világos-

sá válni számunkra, hogy mennyei Atyánk e próbával meg akart menteni bennünket minden emberi dicsőítéstől és magabizástól. Megtanított buzgón, kitartóan imádkozni, hitben járni és várni... Miközben még nem tudtuk, mi lehet a jó Isten akarata, csodálatos volt meg tapasztalni a Teremtőnk iránti feltétlen bizalom és a hitben járás lelki élményét. Imádságaink közben a körülményekben nem láttunk előrehaladást. Hosszú hetek teltek el, és kilátástalannak tűnt, hogy meglévő pénzünkből az előzőhöz hasonló, jó lehetőség kínálkozna számunkra. Mindezek ellenére hitben próbáltuk meg mindezt feldolgozni, és azzal biztattuk egymást, hogy minden kudarc és önvád ellenére a jó Isten bizonyosan valami jobb, általunk még nem látott megoldást tartogat számunkra.

Ekkor egyik testvérünk az interneten rábukkant egy ígéretesnek látszó hirdetésre. Már első látásra bizonyosak voltunk abban, hogy ez az épület tökéletesen megfelel az igényeinknek. Kifogásolható tényező csak az volt, hogy forgalmas út mellett épült, ezenkívül pedig nem volt a vásárláshoz elegendő pénzünk. Az épület kívülről műemlék jellegű, szecessziós formákkal díszített. A belmagassága ideális, a hatalmas ajtók, ablakok a múlt század elejét idézték elénk.

Eközben az elsőként kiszemelt ház holland tulajdonosa Magyarországra érkezett, és közölte, hogy mégis eladná a házat, de kétfélmillió forinttal többért, mint ahogyan először megegyeztünk. Döntéshozatalunkban egy ingatlanokkal foglalkozó barátunk is segített, akinek szintén a jelenleg megvásárolt, Széchenyi körúti épület tetszett jobban, és ő fedezte fel a holland tulajdonos

házán a korábban még nem látható külső vizesedés nyomait. Így vált világossá előttünk, hogy az események miért vettek hirtelen fordulatot, amikor eredeti szándékunkat a mi kegyelmes Istenünk javunkra felülbírálta, és sokkal jobbat adott.

Feledhetetlen tapasztalatunk, ahogyan a jó Isten bőszeges anyagi segítséghez juttatott minket. Az új gyülekezeti épületet az eredetileg tervezett egy-két millió forintos különbözet helyett hatmillió forint árkülönbséggel tudtuk ugyan megvásárolni, de ebben a budapesti testvéreink által az Úr megáldott bennünket. Az épületet a helyi testvérek áldozatos fizikai és anyagi segítségével másfél hónap alatt felújítottuk, és birtokba vehettük a (pinceraktérrel együtt 300 m²-es) gyülekezetet.

A leírtak mellett még számos szép tapasztalattal áldott meg bennünket kegyelmesen jó Atyánk. A következő zsoltárversekkel szeretnénk hálát adni az Úrnak:

*„Minden napon áldalak Téged,
és dicsérem neved örökkön örökké!
Nagy az Úr és igen dicséretes,
és az Ő nagysága megfoghatatlan.
A Te méltóságod dicső fényéről
és csodálatos dolgaidról elmélkedem.
Rettenetes voltod hatalmát beszélük,
és én a Te nagyságos dolgaidat hirdetem.
A Te nagy jóságod emlékeiről áradoznak,
és a Te igazságodnak örvendeznek.”*

(Zsolt. 145,2–3, 5–7)

Feyér Ákosné

1%-os felajánlás

KEDVES TESTVÉREINK!

Hálásan köszönjük mindazoknak, akik az elmúlt adóbevallási időszakban közösségünket és intézményeit támogatták személyi jövedelemadójuk 1%-ának felajánlásával.

A 2001. évi felajánlásokból

- a **Keresztény Advent Közösség** részére 3 846 308 Ft,
- a **Keresztény Nevelésért Alapítvány** részére 356 433 Ft,
- a **Reménység Alapítvány** részére 872 534 Ft érkezett.

A kapott összegeket a Reménység Alapítvány a nevelőszülői hálózat működési költségeinek fedezésére, míg a Keresztény Nevelésért Alapítvány a szekszárdi Comenius Általános Iskola fejlesztésére használta fel. A Keresztény Advent Közösség részére érkezett felajánlásokból szociális és közfeladatokat ellátó szolgálatainkat kívánjuk támogatni.

Az előző évekhez hasonlóan idén is jövedelemadónk kétszer 1%-áról rendelkezhetünk. Egy százalékot ajánlhatunk fel valamely alapítvány javára, további egy százalékkal pedig egy egyházat támogathatunk.

A felajánlásokat egy-egy úgynevezett „Rendelkező nyilatkozat”-on lehet megtenni. A nyilatkozatot tartalmazó lezárt borítékot az adóbevallást készítőknak bevallásukkal együtt kell beküldeniük, mindenki másnak a munkahelyén kell leadnia.

A nyilatkozatokból minden gyülekezetünkbe eljuttattunk több, a **Keresztény Advent Közösséget**, a **Reménység Alapítványt**, a **Keresztény Nevelésért Alapítványt** és az **Oltalom Alapítványt** megjelölő példányt.

Szeretettel kérünk mindenkit, aki szívügyének tekinti közösségünk céljait, hogy használjuk ki ezt a lehetőséget mi magunk is, valamint tegyük ismertté családtagjaink, munkatársaink, ismerőseink, barátaink körében, akiknek szintén adhatunk a kitöltött nyilatkozatokból.

„...és meglátogattatok”

A közelmúltban ellátogattunk egy megözvegyült testvérnőhöz, akivel már évek óta nem találkoztunk. Beszélgettünk vele férje betegségéről, a kórházban töltött hónapjairól, haláláról. Megmutatta a még most is szépen gondozott kertet, ahol napjai nagy részét tölti. Búcsúzáskor megajándékoztuk egy tavalyi kiadvánnyal (A szentélyszolgálatról egyszerűen). Nagyon örült, hogy egy addig még nem ismert kiadványhoz juthatott. A napokban telefonon kerestem, örömmel újságolta, hogy a szentélyről szóló füzetből már száz darabot vásárolt, és egy másik könyvből is szeretne nagyobb mennyiséget rendelni. Elmondta, hogy ő már nem nagyon tud emberek közé menni – betegségei és a 84 év otthon tartják –, de megtalálja a módját, miként juttassa el az emberekhez az evangéliumot.

Ki gondolta volna, hogy egy elajándékozott könyv még további száz helyre jut el!

Néhány hete, a szombat délutáni istentiszteletet követően, felkerestünk egy testvérnőt, aki betegségei miatt csak igen ritkán jut el a gyülekezetbe. Nagyon meglepődött, hiszen évek óta nem találkoztunk. Örültünk, hogy ennyi idő után újra láthattuk egymást. A látogatás végén közösen imádkoztunk. Megköszönte a jó Istennek, hogy meghallgatta imáját, amelyben magányára panaszkodott, hálás volt azért, hogy az Úr ilyen hamar látogatókat küldött hozzá.

Idős, beteg testvérnőt kerestünk fel, egy háznál tartott úrvacsorai alkalommal. Az a rövid idő, amelyet nála töltöttünk, nagyon üdítő volt számomra. Idős kora (85 éves) és súlyos betegségei akadályozzák, hogy részt vehessen a közös istentiszteleti alkalmakon, ám minden fizikai gyengesége ellenére is állandó kapcsolatot tart fenn a Mindenhatóval. A szekrényén szép rendben sorakozott a Biblia, az énekeskönyv, az áhítatoskönyv és a szombatiskola. Látszott, hogy a lelki táplálék milyen fontos számára. Elmondta, hogy énekelni már nem tud, csak a szöveget mondja, de az Isten iránti háláját így is ki akarja fejezni. Távozásunk előtt ő is imádkozott, de az ima végére a hangja teljesen elhalkult, annyira gyenge volt. Elmondta, hogy felkészült a halálra, nem fél tőle, hiszen élete a legjobb kezekben van. A jó Isten biztosan tudja, meddig élteni még, meddig van célja az életével. A látogatás végén meglevenedett előttünk az igei gondolat: „Az én erőm erőtlenség által végeztetik el”, és a fogoly Pál vigasztalása: „Örüljete, ismét mondom, örüljete!”

Gondolkodjunk el azon, milyen kevés kell ahhoz, hogy valakivel megosszuk magányát! Bárcsak ne feledkeznénk el beteg, segítségre szoruló testvéreinkről, akik csak néha-néha jutnak el a gyülekezetbe, de a testvéri szeretet apró megnyilvánulásaiért is nagyon hálásak a jó Istennek.

könyvkiadás

Tájékoztatjuk testvéreinket, hogy 2003. január 27-től a Spalding Teológiai Képzésért Alapítvány átvette a Bibliaiskolák Közössége kiadótól az alábbi kiadványok kiadását és terjesztését:

- *A boldogság törvénye – Bibliai etika*
- *Az ember és az igazság*
- *Az ószövetségi bevezetés vizsgálata*
- *Bevezetés a Biblia tanulmányozásához*
- *Filozófiatörténet*
- *Főiskolai jegyzetek és tankönyvek*
- *Jézus Krisztus apokalipszise I.*

- *Jézus Krisztus apokalipszise II.*
- *Ószövetségi bölcsességi könyvek*
- *Sola Scriptura folyóirat*
- *Zakariás könyve*
- *Zsoltárok világa*

Az alapítvány könyvterjesztő szolgálatának telefonszáma: 06-30/289-5991.

A Spalding Alapítvány induló kiadói tevékenységére ezúton is az Úr gazdag áldását kívánjuk!

A Bibliaiskolák Közössége

Czeplédi Attila emlékére

2002 őszén tragikus hirtelenséggel elhunyt fiatal testvérünk, Czeplédi Attila. Lapunk tavalyi utolsó számában csupán a szomorú hír tudatására nyílt lehetőségünk, azonban most közreadjuk a temetési szertartáson, 2002. november 19-én elhangzott igehirdetést.

Tisztelt Gyászoló Család! Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

Mindannyian megrendülten veszünk részt ezen a búcsúztatáson, hiszen egy fiatal férj, két kisgyermek édesapja, és szülei, testvére által igen szeretett fiú távozott közülünk, az élők sorából. Mindazok, akik közelről ismertük őt – mint hittestvérei, munkatársai, barátai –, tiszta szívű, érzékeny lelkiismeretű, bármilyen önzetlen szolgálatra azonnal kész embernek ismertük, e szavak legigazabb értelmében.

Attila halálakor ott volt a levél-tárcájában egy papírlapra kiírt bibliai igé, amely foglalkoztathatta őt, hiszen mindig magával hordta. Így hangzik ez a zsoltárigé, a 31. zsoltár 16. verse:

„Életem ideje kezdedben van.”

Aki még nem jutott el – a Szentírás segítségével és saját tapasztalatai alapján – Isten mélyebb megismerésére, annak a lelkéből ellenérzést, keserű visszhangot is kiválthat ez az igé. Ha életünk ideje az Ő kezében van, miért szabott ilyen rövid időt néki?

Mindaz, ami ezen a Földön történik, távolról sem Isten akarata, nem Ő vágja el kinek-kinek az élete fonálát önkényes döntéssel, balesetek, betegségek és egyéb csapások által. A Miatyánk ismert részlete – „legyen meg a Te akaratom, mint a

mennyben, úgy a Földön is” – tanúsítja, hogy távolról sem minden Isten akarata, ami ezen a világon történik. Isten fájdalommal, mély együttérzéssel szemléli a sok tragédiát, bűnt és szenvedést, amely életünket jellemzi, mert nem erre teremtett minket. Szó szerint ezt mondja a Szentírás: *„Mindem szenvedésünket Ő is szenvedti.”* (Ésa. 63,9) Abban az értelemben van életünk ideje Isten kezében, hogy Ő – bár nem irányítja – szemmel tartja, ellenőrzése alatt tartja a földi történéseket, és lehetősége van beavatkozni.

Az az ember, aki megismerte Istent, nem önkényes isteni végzést hall ki ebből az igéből, hogy „életem ideje kezdedben van”, hanem kegyelmet lát benne. Isten – a maga „végéremehetetlen bölcsességében” (Ésa. 40,28) – tökéletesen ismer mindannyiunkat, minden egyes emberi személyt, előre látja jövőnket is, pontosan ismeri teherbíró képességünket. Olyan különös igét is találunk a Szentírásban, hogy „az igaz elvész”, és a környezetében élők „nem veszik észbe”, nem fogják föl, hogy *„a veszedelem elől ragadtatik el az igaz”* (Ésa. 57,1).

De Istennek minden ember fontos. Nem csak az az igaz ember, akit talán kivesz az élet küzdelmeiből, elrejtve őt a veszedelem elől, hanem Isten ugyanúgy mérlegeli a családtagok lelki érdekeit, és mindazokét, akiket a veszteség közelről érint. Egyedül Ő tud mindent együtt látni, és tökéletes erkölcsi lényével ennek alapján dönteni, hogy egy adott esetben beleavatkozik-e a történésekbe, vagy sem.

Megrendülten gondolunk most arra, miként fog Attila két kisgyermeké önékülé felnőni. Vigasztalá-

sul szeretném mondani, hogy egy elhunyt apa emléke is igen eleven lehet a gyermekek életében. Példaként, eszményként szinte velük élhet, mélyen befolyásolhatja életüket. Bizonyára többen ismerünk olyan embereket, családokat, akiknél ez így volt. A szerető feleség és a szülők bizonyára mindent megtesznek azért, hogy Attila tiszteletre és szeretetre méltó lényét, rövid élete eseményeit, cselekedeteit úgy tárják a gyermekek elé, úgy ápolják emlékét, hogy a kisgyermek lelkében ott éljen édesapjuk, és cél legyen számukra a vele való találkozás Isten országában. Mi emberek nem tudjuk megmondani, hogy Isten miképpen fordíthatja jóra, áldásra ezt a fájdalmas veszteséget a családtagok és mások számára is. Abban lehetünk bizonyosak csupán, hogy Isten nem téved, és a szeretete, könyörülete sem fogy el soha.

Vigasztalást találhatunk abban is, hogy egy élet értékét vagy célba érkezését nem az dönti el, milyen hosszú volt. Szeretnék idézni egy igét, Pál apostol halála előtti vallomását, amely rávilágít arra, melyek azok a mércék, amelyek megmutatják, hogy egy élet valóban értékes volt-e, célba talált-e. A Timóteushoz írt II. levél 4. fejezetéből idézem a 7–8. verset:

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró. Nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.”

Mit jelent ez a kifejezés: „nemes harc”? Érzékeljük, hogy itt nem az élet általános értelemben vett harcáról, a létért folyó küzdelemről van

szó. Nemes harcon a Szentírás az én felé hajló természetünkkel, jellembeli gyengeségeinkkel vívott küzdelmet érti. Az az ember, aki hibázik ugyan, de mindig kész ezt elismerni, önmagát elítélni vétkeiért, és Isten bocsánatáért, segítségéért folyamodni, hogy győzzön bűnei, önmaga felett – ez az ember vívja a nemes harcot. Saját belátása alapján és a saját erejéből senki sem képes erre. Csakis az emberré lett Isten Fia, Jézus Krisztus tanításainak, kimondhatatlan önkéntes áldozatának a mély megértése, és az élő, feltámadott Megváltóval való lelki közösség tudja ehhez segíteni az embert. Akik Attila lényét ismertük, azt az érzékeny lelkiismeretességet, amely egész életét jellemezte, valamint az Istenbe vetett mély hitét, meggyőződéssel vallhatjuk: ezt a nemes harcot ő becsülettel harcolta halála pillanatáig.

„Futásomat elvégeztem” – folytatja az apostol. Másutt is használja ezt a kifejezést, amely szóhasználatában azokra az „előre elkészített jó cselekedetekre” (Eféz. 2,10) vonatkozik, amelyeket Isten általunk akar elvégeztetni mások javára. Mindannyian részei vagyunk az emberiség szövetének, és azért élünk, hogy ne önmagunknak, hanem egymásért éljünk, egymásnak szolgáljunk. Attilának ez volt az egyik legszebb, legszembetűnőbb jellemvonása: az együttérzés, a segítőkészség mindenkor és bárki iránt. Szinte kisfiú korától fogva ismertem őt. Emlékszem arra, amikor azért fáradozott, hogy egy fiatal, nem látó testvérünknek olvasógépet szerezzen. Csendes, szerény fiú volt, de megmozgatótt mindent és mindenkit. Akkor még nem volt könnyű ilyen gépet szerezni és sokba is került, de ő hitt

benne, hogy sikerül összegyűjteni a pénzt. Legyőzött olyan akadályokat, amelyek másokat elriasztottak volna, és lelkesedése, kitartása végül célhoz ért. Ezt is őszinte meggyőződéssel mondhatjuk róla: rövid életében „futását elvégezte”, adott, tett másokért, teljes szívvel.

Harmadszor említi az apostol: „és a hitet megtartottam”. A Szentírás nem valamely vallásos elmélet, tantételek elfogadását érti hiten, hanem egy lelki magatartást. Azt a lelki magatartást, amikor az ember alázattal ismeri el gyengeségeit, fogyatékságait, de hálás bizalommal kapaszkodik Istenbe, és mindazért a jóért, amit cselekedni tud, nem önmagának, hanem Istennek adja a dicsőséget, mert tudja, hogy az Ő kegyelméből való mindez. Aki ilyen értelemben „megtartja a hitet”, az tiszta szívú, mert nem fertőzi meg őt az igaztalan önteltség, önigazultság. Ezt is bizonyossággal vallhatjuk: Attila – így, ebben a valódi, magasrendű értelemben – a „hitet megtartotta”.

Hogyan, miképpen ér célba az az ember – akár hosszú, akár rövid időt élt –, akinek a lénye, jelleme megfelelt ezeknek a mércéknek? Így írja az apostol, nem csupán a saját üdvbizonyosságáról, hanem minden igaz emberre vonatkozóan: *„Végezetre eltételezt nékem az igazság koronája, amelyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró, nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.”* Nincs ennél szebb, értéke-sebb emberi életcél: elnyerni az igazság koronáját az igaz Bíró kezéből. Azt jelenti ez, hogy a végső, egyetemes ítéletben – ahol Isten „minden cselekedetet előhoz” (Préd. 12,16) és minden körül-

ményt mérlegel – győzőnek, a bűnei és gyengeségei felett győztesnek nyilvánít egy embert, megállapítja igazgá válását. Aki az „igazság koronáját” elnyeri, az elnyeri „az élet koronáját” is az Írás szerint, visszakapja az örök élet jogát egy újjáteremtett Földön – hite alapján, Krisztus érdeméért.

Ha Krisztus ki tudja szabadítani a halál fogságából is azokat, akiket a bűn, az önzés fogságából megszabadított, akkor kívánnánk, hogy bár azonnal megtenné ezt. Fájdalmunkban szeretnénk szinte ezt kiáltani: Ó, add vissza már most! Pál apostol szava azonban szelíd vigasztalással szól hozzánk: „el van téve”, félre van téve számára az igazság koronája ama napra, és mindazok számára is, akik vágyva várják Jézus végső szabadítását, hatalommal és dicsőséggel való visszatérését. Csak a végső, egyetemes ítélet nyomán, csak az „igaz Bíró” felmentő ítélete alapján kaphatja vissza az örök élet jogát a bűnnel fertőzött Földről való bármely ember, aki az önzés egyetemes örökségének részese volt. Ezenkívül „Isten kegyelmi ajándéka, az örök élet” (Rm. 6,23) csak egy újjáteremtett Földön és az újjászületett, igazgá lett emberek közösségében lehet a miénk, csak ott lehet érték számunkra. Ezért kell várakoznunk a halál törvényétől való megszabadítás ígéretének a teljesedésére addig, míg az emberi történelem végén, a történelem legkritikusabb pontján Krisztus hatalommal és dicsőséggel visszatér.

Adjon békeséget most nekünk az a tudat, hogy a Szentírás tanítása szerint a halál öntudatlan alvás. Attila most nyugszik, alszik, letette gondjait. A következő öntudatos pillanata a boldog feltámadásra való ébredés lesz Jézus visszajövetelekor. Számunkra pedig, akik tovább élünk, küzdünk, legyen életének emléke tanúbizonyosság, hogy mi is keressük azt a Valakit, ami őneki mindenkor erőt és reményt adott, és hívó szó, hogy van remény a viszontlátásra – az igazmondó Isten ígérete alapján – az újjáteremtett Földön, ahol „igazság lakozik” (2Pét. 3,13).

Vankó Zsuzsa

Vankó Zsuzsa:

Isten, ki vagy?

2002 végén jelent meg közösségünk kiadója gondozásában az *Isten, ki vagy?* c. könyv, amelyet ezúton ajánlunk az olvasó figyelmébe.

Mivel a kiadvány – meggyőződésünk szerint – kiválóan alkalmas az élet legalapvetőbb kérdéseivel foglalkozó ember megszólítására, terjesztését különösen az evangelizáció területén ajánljuk.

Közvetlen késztetést adott e kis könyv megírására Nagy Bandó András sok vitát és vihart kavart könyve, a *Fordított teremtés*.

Amikor hangot adtam annak a véleményemnek, hogy a könyv megszólító erejű, vallásos emberek közül többen megütköztek. Ők azt látták a könyvben, hogy a szerző hévvel képvisel valamilyen, maga alkotta vallássóságot, és elutasít, olykor pedig ironikusan megkérdőjelez alapvető keresztény hittételeket.

Én mást láttam meg a könyvben. Őszinte nyíltsága, pontos válaszon kívül egyebet elfogadni nem hajlandó, célratörő rákérdései, büszkeség és alázat közötti vergődései, elszánt küzdelme a kusza és ellentmondásos vallásos információhalmazzal, a dolgok végére járni akaró határozottsága – ezek tették hitelessé számomra a szerző istenkeresését, avagy igazságkeresését. ...

Azt is tanúsítja „*András könyve*”, hogy mennyire magukra maradnak azok, akik az elérhető vallásos felvilágosítások tarka, ellentmondásos tömkelegét gubancos gombolyagként maguk előtt görgetve és bogozásával küszködve világos kérdéseket tesznek fel! Sok ember nem az igazat keresi, amikor kérdez, vagy amikor egy kérdésre felel, hanem elégséges számára az olyan felelet, amely – alapvető kényelemszeretetének megfelelően – az adott pillanatban látszólag megoldja a helyzetet. Az egyenesen gondolkodó és egyenesen kérdező igazságkeresők többnyire falba ütköznek: elhárító magatartással találkoznak, vagy csak nem igazán megfelelő válaszokat kapnak...

Nagy Bandó András többször hangsúlyozza könyvében: az élet egyetlen, gyorsan elillanó lehetőség, amivel nem lehet, nem szabad hazardírozni. Bizonyos értelemben valóban így van. Könyvének kihívása nem ütközhet csupán ellenállásba vagy süket csöndbe.

(*Részlet a könyv bevezetőjéből*)

A könyv megrendelhető a kiadóban, ára: 400 Ft

túraajánlat

EGYNAPOS TÚRÁK AZ ALPOKBAN

Az előző évekhez hasonlóan az idén is szervezünk egynapos túrákat az osztrák Alpok hozzánk közel eső, kétezer méteres csúcsaira. A gyönyörű természeti környezetben igazán közel érezhetjük magunkhoz Teremtőnket. A szép táj, a mozgás és a jó társaság egyaránt hozzájárulnak a kirándulás élményeihez.

Terveink szerint a következő időpontokban lesznek a túrák:

Május 1. (csütörtök): Hógolyózás a Schneebergen. A hegymászás előtt megnézzük a hegy lábánál lévő sonnleiteni vízesést. A túraút első harmada libegőn is megtehető. A hegytetőről tiszta időben messze ellátni az Alpok hegyeire és Magyarországra egyaránt.

Június 8. (pünkösdvasárnap): Kirándulás a Schneesalpe-re. A túratérképek szerint nem nehéz túra áll a résztvevők előtt. Bár a túra szervezői még nem jártak ezen a hegyen, de az Ausztriában megszokott, jól kiépített túraútvonalak segítségünkre lesznek.

Július 6. (vasárnap): Ötscher-túra. A Mariazell melletti hegy csúcsára vezető út a hegy gerincén vezet. Így a túra nagy részén teljes panoráma nyílik elénk a környező hegyekre, minden irányban. Ezt a kirándulást a kitartó túrázóknak ajánljuk elsősorban, 12 év alatt nem javasoljuk a részvételt. A fizikai képességeket viszonylag igénybe vevő túra fáradságait kárpótolja a látvány szépsége. Ha időnk engedi, teszünk egy rövid sétát a hegyek között meghúzódó Lunzer Zee partján.

Szeptember 21. (vasárnap): Őszi túra a Raxalpe-re. A kirándulás útvonala egy szép völgyben halad felfelé, s a környező hegyoldalokon láthatjuk az őszi színekbe öltözött erdőket. Az út utolsó harmadán lehetőség van arra, hogy a nehezebb útvonalakat kedvelő túrázóknak egy másik úton közelítsék meg a csúcstól, míg a többiek a kényelmesebb úton is ugyanoda érnek fel.

A kirándulások az Ötscher-túra kivételével nem nehezek, de bizonyos fizikai állóképességet feltételeznek a résztvevőktől. A túrák gyalogosan, minden segédeszköz igénybe vétele nélkül bejárhatók. Nagyon fontos a réteges öltözködés, a kényelmes cipő (lehetőleg túrabakancs), valamint a változékony időjárás miatt az esőkabát. Az ételről és innivalóról mindenkinek magának kell gondoskodnia. A kirándulásra kora reggel indulunk autóval, s este érkezünk vissza. A kirándulások budapesti ill. észak-dunántúli indulás esetén férnek bele egy napba.

Az egyes túrákra **Németh Péternél** lehet jelentkezni (telefon: 30/921-0953, e-mail: nemethpe@westel900.net). Kérjük, hogy a szervezés zavartalansága érdekében részvételi szándékunkat a túra időpontja előtt két héttel jelezzük. A jelentkezések során össze tudjuk hangolni az autókat és a résztvevőket, így az autóval nem rendelkezők is bátran jelentkezzenek, s az üres helyekkel rendelkező autósoknak is találunk utasokat. Költségként csak az utazási költség merülne fel, amelyet mindenki az általa igénybe vett autó tulajdonosának térít meg. A jelentkezéskor természetesen további fontos információkat is közlünk az indulással és egyéb körülményekkel kapcsolatban. A kirándulásokra elhívhatjuk családtagjainkat, ismerőseinket, munkatársainkat.

Kedves Szülők!

Szeretett gyermekeitekkel közös olvasásra szeretnénk ajánlani a következő cikket. A történetekhez írtunk néhány kérdést, amelyekről akár közösen is beszélgethettek a családban.

Kedves Gyerekek!

Két újabb epizódot ismerhettek meg Ellen White gyermekkorából. Vajon milyen lehetett az akkori iskola? Mindenkinél ugyanolyan gyorsan kellett haladnia az írás és olvasás tanulásával?

A pa minden reggeli után összehívta kis családját, hogy együtt olvassanak a Bibliából. A végén mindannyian letérdeltek, hogy imában kérjék Isten áldásait és oltalmát mind a nyolc gyermekre, egyenként. Ezután mindannyian munkához láttak.

Ellen mindennapos feladatainak egyike volt reggel Moo-t (*ejtsd: Mú*), a tehenet kivezetni az istállóból, és lehajtani az úton a legelőre. Moo azután itt maradt egész délutánig. A lombos fák árnyéka megvédte a forró nap sugaraitól, legelhetette a dús, zöld füvet, a közeli forrásnál pedig szomját csillapíthatta. Ellen pedig minden délután lesétált a rétre, hogy megkeresse és visszavezesse az istállóba. Ez nem esett nehezére, mert Moo a kedvenc háziállata volt. Moo is szerette a kislányt, mert mindig kedvesen bánt vele.

Egy őszi reggelen Ellen és Elizabeth számára érkezett az első tanítási nap. Olyan izgatottak voltak, hogy legszívesebben futva tettek volna meg az utat az iskoláig. A nyolcéves Robert és a tizenegy éves Sarah együtt ment iskolába az ikrekkel. A kisváros-hoz közeledve a kicsiny, poros ösvény deszkából kirakott járdában folytatódott. Ezután egy kis parkon kellett keresztül-

menniük, és már ott is álltak a Bracket utcai iskola előtt.

Az épület kétszintes volt. A nagyobb gyerekek az emeleten lévő osztályokban tanultak, a kicsik pedig a földszinten. Az első három osztály egy nagy teremben gyűlt össze, ahol hosszú asztalok és padok voltak. Ellen és Elizabeth egy alacsonyabb padot kerestek, amiről leért a lábuk a padlóra. A kedves tanító bácsi magas emelvényen ült, óriási asztal mögött. Amikor mindenki elfoglalta a helyét, felállt.

– Most el szeretném mondani a szabályokat, amelyeket mindenkinél be kell tartania – mondta. – Az én osztályomban tilos sugdolózni, nevetgélni és fölöslegesen mozgolódnival a helyeteken. Tartsátok szemeteket a könyveteken, akkor biztosan nem lesz bajunk egymással.

Ellen szerette az iskolát. Legkedvesebb tantárgya az olvasás volt. A tanító hagyta, hogy mindenki a saját tempója szerint haladjon a tanulással. Így aztán voltak, akik három könyvet is kiolvastak, mielőtt mások csak egyet. Néhány hónap elteltével Ellen és Elizabeth már a második osztályosokkal olvasott együtt. Amikor harmadikosok lettek, a tanító felküldte őket az emeletre, a nagyobbak közé. A Bracket utcai iskolá-

nak soha nem volt elég tankönyve minden gyerek számára, ezért mindenkinél meg kellett osztania valakivel a sajátját. A tanító sokszor megkért egy-egy jól olvasó gyereket, hogy olvassa fel hangosan az anyagot a többieknek, amíg ő egy másik osztályt tanít.

Hamarosan Ellen volt az, akit megkért, hogy olvasson az osztálytársainak. Néha az alsó tagozatos tanító is üzent érte, hogy jöjjön le és olvasson a kisebbeknek is. Ellen nagyon szerette ezt a feladatot.

A pirosposztag, csillogó szemű kislány számára öröm volt az iskolai élet minden egyes pillanata. Szívesen segített társainak, és boldogan játszott velük.”

Ha figyelmesen olvastátok a történetet, próbáljatok meg válaszolni a következő kérdésekre:

♦ Hogyan indultak el a gyerekek az iskolába?

♦ Milyen volt az osztályterem, ahol a gyerekek tanultak?

♦ Hány osztályt tanított egy tanító?

♦ Könnyű vagy nehéz lehet egyszerre három osztályt együtt tanítani?

♦ Szerintetek régen miért volt külön emelvényük a tanítóknak?

♦ Mit kért a tanító a gyerekektől? Nem volt túl szigorú?

♦ Ellen gyorsan megtanult olvasni. Mire gondolhatott akkor, amikor őt kérték meg felolvasónak?

♦ Miért tartottak a családban reggeli áhítatot? Helyesen tették-e?

A családban engedelmességre nevelték Ellent és testvéreit is. Mindenki kivette részét a munkából. A nyolc gyermek felnevelése nagyon nehéz feladat volt. Így folytatódik a történet:

„Iskola után az ikrek mindig siettek haza, mert otthon feladatok vártak rájuk.

Egy napon Ellen már éppen eltervezte, hogy kimegy a nagy fa alá olvasni egy kicsit, amikor anya arra kérte, törölgesse le a port a bútorokról a nappali szobában.

– Miért nekem kell csinálnom mindent? – elégedetlenkedett félhangosan, de azért úgy, hogy anya meg ne hallja. – Segíték én éppen eleget, ezt a jó olvasási alkalmat nem áldozom fel – mondta ezt is félhangosan, és kiszaladt az ajtón.

Anya utána szólt: – Ellen, gyere ide, és ismételd el, amit az előbb mondtál!

Ellen nem akart odamenni, nem akarta, hogy anyukája megtudja, mit mondott.

– Ellen, kérlek, gyere ide!

Ellen lassan beoldalgott a házba.

– Most azonnal ismételd el, amit mondtál! – kérte újra anyukája.

Ellen lehajtotta fejét és fülíg pirult, amikor újra elmondta a lázadó szavakat. Most már nagyon borzasztónak hatottak számára. Anya ekkor átölelte gyermekét, és együtt imádkoztak, kérve Istent, hogy bocsásson meg neki.

Azután Ellen, újabb kérdés nélkül, letörölgette a port a bútorokról. Nem-sokára ott ült a nagy fa alatt, könyvét olvasva az ár-

nyékban. Jóleső érzés töltötte el, mivel elvégezte feladatát és engedelmeskedett édesanyja kérésének.

Ellen minden reggel arra kérte Jézust, hogy segítsen neki kedvesnek, jónak és vidámnak lenni. Soha nem feledkezett el az imádkozásról.”

Benneteket is meg szoktak kérni apróbb és nagyobb szívességekre. A szülők így tanítják gyerekeiket arra, hogy felnőttkorukban rendben tudják tartani környezetüket, otthonukat. Gyerekkorom-

ban én sem segítettem mindig szívesen. Most, amikor felnőtt vagyok, szeretetek hogyan gondolok vissza azokra az alkalmakra? Bizonyára szüleiteknek is vannak hasonló emlékeik. Gondolkodjatok el a következő kérdéseken:

♦ Mi okozott Ellen és édesanyja között nézetkülönbséget?

♦ Igaza lehetett Ellennek, hogy mindent neki kell csinálnia?

♦ Mit jelent tiszteletlennek lenni valakivel szemben?

♦ Miért nem szeretett volna segíteni édesanyjának?

♦ Helyesen cselekedett a kislány, amikor édesanyja visszahívta, és számon kérte?

♦ Miután Ellen elvégezte munkáját, olvashatott kedvére?

♦ Szerintetek volt-e értelme, hogy minden reggel kedvességért, vidámságért imádkozott? Ha igen, miért?

♦ A ti kéréseiteket meghallgatta-e Isten?

*A történetet fordította:
Mészöly Ildikó,
a cikket összeállította:
Bánhidi Tibor*

A gyermekosztály felhívása: Szeretnénk további gyermekkiadványaink illusztrálásához segítőtket találni. Keresünk azokat a gyerekeket és felnőtteket, akik ebben a szolgálatban szívesen részt vennének. Kérjük őket, hogy készítsenek e történet bármelyik mozzanatához fekete-fehér rajzot. **Formátum:** A/4-es műszaki rajzlap vagy dipapapír. Ezt a méretű rajzot legfeljebb egyszer hajtsátok félbe, úgy adjátok borítékban postára. **Beküldési határidő:** 2003. március eleje. Cím: **Fülek Adrienn**, 1011 Budapest, Hunyadi u. 23/b.

hírek

Nyílt levél

Kedves testvéreim az Úrban!

Levellem megírására az készítetted, hogy szeretném megismertetni a lap olvasóival, miként is született meg bennem a gondolat egy adventista szanatórium létrehozására. Hogyan kívánom üzemeltetni, és mi a célom vele?

1983-ban ismerkedtem meg Svájcban az adventista testvérekkel, keresztségre készültem, majd 1985-ben kötöttem szövetséget az Úrral. Korábban a zürichi Zentral Bibliothekben dolgoztam. Mivel a szombati munkaszüneti napot nem tudták biztosítani részemre, kiléptem a munkahelyemről.

A Svájcban élő adventista testvérek közül többen tapéztak, és engem is megtanítottak erre a munkára. Így oldódott meg számomra a szombati nyugalomnap kérdése is. Dudás testvértől (akivel sokat dolgoztam együtt) hallottam először a svájci és az amerikai adventista szanatóriumokról, ahol az Ellen G. White által leírt alapelvek (a nyolc természetes gyógy mód) szerint végzik a gyógyítás szolgálatát, és számos nagyszerű eredményt értek már el munkájuk során, sok daganatos beteg nyerte vissza az egészségét. A gyógyulásnak ez a módja azonban sajnos a kis keresetű emberek számára nehezen elérhető.

Ekkor, 1984 tavaszán indult el bennem egy gondolat, hiszem, hogy Isten Lelke készítésére. 1985-ben megnősültem, azóta feleségemmel, Gömöri Marikával minden megtakarított pénzünket a szanatórium létrehozására fordítjuk. Sajnos 1991 óta egy baleset következtében ötvenszázalékos rokkantnyugdíjas vagyok, jövedelmünk jelentősen csökkent, mégis azt tapasztaltuk, hogy az Úr a keveset is megsokasította.

Nyolc év után készült el a cserszegtomaji ház, tíz kétágyas szobával, két kezelőhelyiséggel és egy irodával. A berendezés nagy része svájci és itthoni adományokból származik, de még nem mondható teljes értékűnek. A jövőben szeretnék benyújtani egy pályázatot – egy testvérnő felajánlotta a közreműködését – a Szechenyi-tervre, amely által segítséget remélek a szanatórium teljes berendezéséhez. Ha az Úr is úgy akarja, 2003 tavaszán tudnánk elindítani a munkát.

Ami az üzemeltetés módját illeti: a természetes gyógy mód – Ellen G. White írásaiban megfogalmazott – nyolc alapelve szerint kívánjuk működtetni a szanatóriumot.

Az önfenntartó szanatórium célja: a gyógyulni vágyó embereket Istenhez vezetni, testi és lelki gyógyulásért. A kezelési díjakat a lehető legalacsonyabban kívánjuk meghatározni, hogy a gyógyulás lehetősége a kis keresetűek számára is elérhető legyen – munkánk tehát nem a pro-

fit szerzésére irányul. A szanatóriumot – ha lehet – szeretném a tb-vel elismertetni. Ha valaki ebben segítséget tudna nyújtani, ez nagy előrelépést jelenthetne.

Egészségi állapotom romlott, januárban ismét megműtik a vállam, a teljes leszálalékolásom folyamatban van. Ez azt jelenti, hogy a szanatóriumban nem tudom ellátni a munkámat. Szeretnék felvenni egy munkatársat, aki ellátná a vezetői feladatokat. Más munkakörök betöltésére is szükség van. Keresek egy szakácsot, egy mindenes háziasszonyt és egy férfi alkalmazottat, min-

denes gondnoki munkakörbe. Olyan személyeket keresek, akiknek szívügyük az egészségügyi reform, és akik egyetértenek az Ellen G. White által megfogalmazott alapelvekkel. Hiszem, hogy az Úr küld megfelelő munkatársakat.

Köszönöm, hogy lehetőségem volt megosztani a lap olvasóival terveimet, kéréseimet! Az Úr áldását kívánom életetekre:

Pető József
(tel.: 06-83/702-171)

EGYHÁZZENAI HANGVERSENY VIDEÓN

Értesítjük olvasóinkat, hogy elkészült a 2002. december 1-jén, a Sola Scriptura Főiskola jubileumi ünnepségen megtartott hangverseny videofelvétele.

A videokazetta megvásárolható az Oltalom Alapítvány székhelyén (Budapest, Benczúr u. 9.), vagy postán megrendelhető az alábbi címen:

Kiss Zsolt

Siófok, Honvéd u. 108.

Tel.: 06-84/322-601

1 db videokazetta ára: 1800 Ft + postaköltség

A Reménység Gyermekeketthon 25–45 év közötti, gyermekes, nevelőszülő házaspárt keres – közösségünk tagjai közül – üresen álló, hatszobás családi házába. A feltételekről érdeklődni az alábbi címen és telefonszámon lehet:

8674 Nágocs, Ady E. u. 11.

Tel. hétköznap délelőtt: 06-84/573-003/12 (iroda),

mobil: 06-30/348-6600 (Kiss Szilveszter),

06-30/348-6603 (Bánhidi Tibor)

Kedves Testvérek!

Terveink szerint a közeljövőben a Reménység Gyermekeketthon könyvtárát szeretne létrehozni. Célunk, hogy nemcsak a helyi gyülekezet számára biztosítsunk lehetőséget a lelki-szellemi épülésre, hanem a környék településein mozgókönyvtárát is működtessünk. Kérünk benneteket, hogy lehetőségeitekhez mérten segítsétek a könyvtár létrehozását (gyermekirodalom, könyvek, folyóiratok, kazetták, CD-k stb.). Segítségüket előre is köszönjük!

Címünk:

Reménység Alapítvány, 8674 Nágocs, Ady E. u. 11.

Tel. hétköznap délelőtt: 06-84/573-003/12 (iroda),

mobil: 06-30/300-2624 (Keresztes Endre).

ESKÜVŐ

2002. november 17-én *Csisztitu Michaela* és *Mátyus Balázs* (Őrjárat utcai gyülekezet); 2003. február 2-án *Bóka Vera* és *Stramszki István* kötött házasságot.

Testvéreink életére ezúton is az Úr gazdag áldását kívánjuk!

*„Mint a lilium a tövisek közt,
olyan az én mátkám a leányok közt.*

*Mint az almafa az erdőnek fái közt,
olyan az én szerelmemem az ifjak közt.”*

(Én. 2,2–3)

KERESZTSÉG

2003. január 26-án, Zugligetben *Balázs László* (Zugliget), *Végi Andrásné* (Dunaújváros), *Nagyné Tolnai Irén* (Benczúr u.), *Egervári Csabáné* (Zugliget), *Egervári Csaba* (Zugliget), *Tarcsa Bálint* (Mátészalka), *Sasváriné Nagy Hajnalka* (Gödöllő), *Klári Mihályné* (Dunaújváros), *Elek Béláné* (Zugliget), *Elek Melinda* (Zugliget), *Császár Csilla* (Kaposvár), *Morva Kálmánné* (Kaposvár), *Morva Kálmán* (Kaposvár), *Sedon Erzsébet* (Farnos), *Tóth Gabriella* (Őrjárat u.), *Varga Erzsébet* (Zugliget) kötött szövetséget Istennel.

Új testvéreink életét kísérje Isten gazdag áldása!

*„Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenem templomában, és többé onnét ki nem jő;
és felírom őreá az én Istenemnek nevét...”*

(Jel. 3,12)

HALÁLOZÁS

2003. januárban *Fehér Vilmosné* (Abasár) és *Fekete Mihályné* (Békéscsaba) testvérünk távozott közülünk.

„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.”

(Jel. 14,3)